CĂTĂLIN PAVEL

SCORNITURI SPĂIMÂNTĂTOARE

Colecția Science-Fiction # 4

Editura PAVCON

SCORNITURI SPĂIMÂNTĂTOARE

culese de prin satele românilor

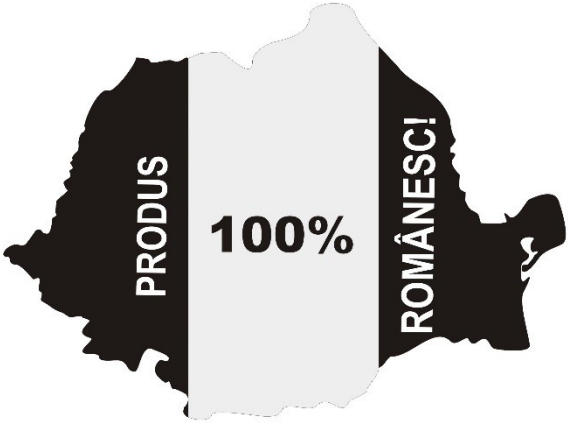

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

Colecția Science-Fiction

4

Cătălin Pavel
SCORNITURI SPĂIMÂNTĂTOARE
culese de prin satele românilor

© 2015, Constantin D. Pavel
© 2015, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PAVEL, CĂTĂLIN
SCORNITURI SPĂIMÂNTĂTOARE / Cătălin Pavel – București: Pavcon, 2015
ISBN 978-606-93133-5-0
821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-l00.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.selfcoach.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**
Coperta: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-93133-5-0

CĂTĂLIN PAVEL

Scornituri spăimântătoare

culese de prin satele românilor

Editura PAVCON
București, România, 2015

Cuvânt înainte

Pasiunea pentru povești este deosebit de vie la ființa umană. Omul s-a minunat, de când e el pe pământ, ascultând tot felul de aventuri, care mai de care mai ieșite din comun, care mai de care mai fantastice, mai incredibile și mai impresionante. Există, însă, un gen de scornituri care nu prea mai par povești, ci uimitoare relatări ale unor întâmplări petrecute foarte aproape de granița cunoașterii acceptată de oameni, în limitele impuse de știință sau de bunul simț. Aceste mărturii stranii ale unor fapte și/sau fenomene care nu se înscriu în niciun tipar cunoscut, sfârșesc adesea pe rafturile cu enigme neelucidate din librăriile și bibliotecile noastre.

Această carte, dedicată genului de scornituri pur românești, își propune să dezgolească de haina folclorului întâmplări considerate, în lumea satului autohton, ca făcând parte din normalitate, aducându-le sub ochiul critic al cititorului și lăsându-l pe el să dea un verdict privind veridicitatea lor. Nu vom căuta explicații savante ori ipoteze grandioase, ci ne vom apleca strict asupra poveștilor în sine. Căci ele sunt cu adevărat frumoase, având un parfum aparte pe care povestitorul s-a străduit, prin stil și ritm al narațiunii, să-l

păstreze cât mai aproape de rădăcinile locului de unde au fost culese.

Tâlcuirile din paginile care urmează fac parte din bagajul clasic de enigme ale satului românesc, o parte dintre ele fiindu-vă, poate, cunoscute deja, sub o formă sau alta, de la prieteni, rude sau alți povestitori. Ele sunt evocări ale unor întâlniri cu alte... ființe, ale unor contacte cu spirite de mult plecate din lumea noastră, ale unor întâmplări ce sfidează logica umană și, nu în ultimul rând, ale unor apariții sfinte, semn că, mai ales la sat, sacrul și religiosul s-au păstrat nealterate, indiferent de viteza uriașă de dezvoltare pe care a căpătat-o societatea urbană în ultimele decenii. Căci oamenii care trăiesc viața mai aproape de natură au și șansa de a cunoaște și împărtăși tainele uitate ale naturii.

Astfel de mărturii, chiar și cele despre întâlniri de gradul III – cum sunt catalogate de specialiști întâlnirile cu ființe extraterestre – abundă în lumea satelor, fiind considerate deja ca făcând parte din folclor. Dintotdeauna întâmplările stranii, bizare, au produs rumoare printre oameni și au lăsat în inimile și mințile sătenilor multe întrebări fără răspuns. De multe ori aceștia nu au căutat explicații savante, așa cum ar fi fost tentați să facă cei cu pregătire științifică, ci s-au mulțumit, pur și simplu, să înregistreze întâmplările în memorie

și să le repovestească rudelor și prietenilor ori de câte ori au avut ocazia, transformându-le ei înșiși în folclor. Și pe cât de mult sunt motivați sătenii să-și împărtășească experiențele prietenilor lor, pe atât evită să le spună necunoscuților. Căci, în accepțiunea lor, dacă povestea depășește granița lumii satului și ajunge la oraș, atunci ea își pierde rolul de snoavă, rolul povățuitor, educativ chiar, devenind o simplă știre de senzație, menită să atragă atenția la mii de oameni, pentru ca, în cele din urmă, să distrugă liniștea satului și echilibrul milenar care ține comunitatea rurală strâns unită, chiar și în jurul acestui gen de scornituri.

Autorul a ajuns la aceste concluzii după ce, vreme de peste două decenii, ajungând prin diverse sate, a ascultat și a notat povești senzaționale, care, în decursul doar a unei generații, au ajuns să intre în „cartea de istorii” a locului; ba unele dintre ele s-au transformat în adevărate legende, transmise din gură în gură de la sat la sat ori chiar de la un județ la altul! Nu mică i-a fost mirarea autorului să constate că aceeași poveste (evident, cu personaje de prin partea locului și cu mici diferențe de alocare în timp și spațiu) s-a repetat în două sate distincte, situate unul în județul Suceava, altul tocmai în colțul opus al țării, în județul Timiș; ceea ce a condus la

concluzia – firească, de altfel –, că poveștile cu adevărat importante pentru oameni sunt... importate! Oricum, noi am ales varianta care ni s-a părut cea mai impresionantă și care exprimă trăirea reală a personajelor implicate în ea.

În speranța că ceea ce veți citi în continuare vă va incita să căutați dumneavoastră înșivă noi sensuri, noi răspunsuri, să emiteți propriile dumneavoastră judecăți de valoare cu privire la poveștile stranii petrecute în viața unor oameni, vă invităm să ne trimiteți la redacție întâmplările enigmatice pe care le-ați trăit sau despre care ați auzit de la prieteni, rude sau colegi. Așteptăm scrisorile dumneavoastră pe adresa editurii: *office@pavcon.ro,* cu promisiunea că cele mai bune povești vor fi adaptate și-și vor găsi locul într-un volum viitor dedicat acestui subiect.

Autorul aduce calde mulțumiri pentru ajutorul oferit la conceperea și scrierea acestei lucrări soției sale, Florina, fratelui său, Gelu, doamnei Paula Istrate – care a structurat și triat cu atâta pricepere materialul brut – și domnului George Bucșeanu, pentru consistentul dosar cu evenimente pe care ni l-a pus la dispoziție. Mulțumește, de asemenea, tuturor povestitorilor care i-au oferit cu bunăvoință și încredere informațiile și poveștile lor, fără de care acest volum nu ar mai fi

existat...

Cătălin Pavel,
București, decembrie 2014

Femeia în negru

Să nu crezi că știi tot, căci lucrul acesta este rezervat lui Dumnezeu; nici să ignori tot, căci aceasta caracterizează pe animal.
Lactantiu

Întâmplarea pe care am să v-o povestesc mi-a fost împărtășită de bunica mea pe vremea când eram doar un copilandru și când astfel de „scornituri” – pe lângă faptul că aveau darul de a „demonstra” existența vieții după de moarte și a unor entități aparținând lumii de dincolo – mă îngrozeau atât de tare încât la lăsarea serii nu prea mai aveam curajul să zăbovesc pe la prietenii din sat. Nu vă sfătuiesc să procedați la fel cu copiii dumneavoastră, cu toate că și acum, la început de secol XXI, în unele localități rurale se mai practică încă asemenea „metode de ținut copiii în casă” la lăsarea serii.”

Întâmplarea și-a avut povestea într-un miez friguros de noapte. Fusese o toamnă ploioasă, lungă, cu multe precipitații și un frig pătrunzător. Șanțurile de la porțile oamenilor erau pline ochi cu apă, o apă murdară, tulbure, mâloasă,

aproape neagră.

Străbunica Marița a avut trei fiice și un fiu, cel mai mic copil fiind Iliuță. Casa lor se găsea la mai puțin de cincizeci de pași de cimitirul satului, în partea dinspre drumul principal. Era o casă bătrânească, simplă, din cărămizi presate din pământ amestecat cu paie, strânsă în bârne puternice de lemn, cu prispă largă și cerdac luminos. Multe amintiri mi-a depănat bunica despre acea casă...

În noaptea cu pricina, Ilie era chinuit de o infecție rea la o ureche. I se umflase și plângea de durere, nelăsând pe nimeni din casă să pună geană pe geană. Așa că străbunica Marița a rânduit pe loc să meargă cu el la baba Lina, cea din capul satului, să-i facă ceva de leac pentru urechea beteagă.

L-a luat pe Iliuță în brațe – căci era mic pe-atunci, avea până-n doi anișori – și a rugat-o pe Mița, bunică-mea – cea mai mare dintre cele trei fete –, să o însoțească. Pentru că afară ploua necontenit, mărunt, mocănește, ploaie deasă și rece, Marița și-a înfofolit copiii în broboade și așa a ieșit cu ei din casă.

Satul dormea la ora aceea, dar nu peste tot. Dincolo de drum, la două case înspre primărie, se zărea lumină în geam. Familia Mătuță își veghea fiul suferind; flăcăul lor, de vreo șaisprezece primăveri, era războlit încă din vară; îl atinsese o răceală la bojogi și nu mai

era chip să scape, căci se aprinsese tot. Doctorii nu-i mai dăduseră multe zile de trăit și ai lui îi țineau lumânarea la căpătâi. Lumina pâlpâitoare din casa Mătuților părea că joacă un dans sumbru, dansul morții, dincolo de geamul acoperit cu perdeluță. Marița s-a înfiorat, și-a strâns copilul mai tare în brațe și a deschis poarta.

Cum a ieșit însă în drum, s-a oprit brusc și s-a ghemuit grăbită, pitulându-se după banca de la poartă. A tras-o repede și pe bunica după ea, cu un gest scurt, din mână.

— Sssst!!! a șuierat. Să nu scoteți o vorbă!

— Ce e, mamă?! a întrebat Mița, speriată.

Străbunica i-a acoperit gura lui Iliuță cu palma și a făcut semn din cap spre dreapta, către poarta întunecată a bisericii. Deși afară era o beznă de întuneric, bunica mea... **a văzut-o!**

O arătare înaltă, învești mântată toată în negru. Un negru mai negru ca noaptea din jur. Purta o pelerină lungă, întunecată. Faldurile-i întinse măturau pământul. Pe cap avea o glugă largă, trasă peste față, care-i dădea o înfățișare și mai sumbră. Tocmai ieșise pe poarta de lemn a cimitirului.

— Cine e?! șopti bunica.

— Sssst! o admonestă străbunica, trăgând-o și mai mult la poala gardului, în adăpostul iluzoriu oferit de banca de la poartă. Roagă-te,

mamă, roagă-te repede!...

Bunica nu și-a mai dezlipit ochii de pe arătarea în negru. Atunci a remarcat că în mâna stângă ducea un toiag lung, încovoiat la capăt, ca un baston în care ar fi vrut să se sprijine. Parul era însă mai înalt ca ea cu cel puțin o jumătate de metru. Și nici ea nu era scundă: avea aproape doi metri înălțime!

A traversat cu pași rari drumul noroios ce tăia satul în două și a pomit-o în direcția în care se găseau străbunica și cei doi copii ai ei. Spre surprinderea bunicii, femeia în negru – căci femeie părea, după trup și mers – n-a luat-o și ea pe drum, ca toți oamenii, ci direct prin șanțurile doldora de apă!

Presimțind parcă pericolul, Iliuță tăcea mâlc, uitând și de durere și de tot. Marița își făcea cruce încet și se ruga în tăcere, fără vorbe. Văzându-și mama, bunica începu să se roage și ea. Simțea cum teama pune stăpânire din ce în ce mai tare pe sufletul ei crud, de copilă.

Arătarea trecea fără efort dintr-un șanț în altul, peste podețele de lemn, spre o destinație numai de ea știută. Din loc în loc, înfigea toiagul lung în pământ, parcă mai mult pentru a sonda solul decât pentru a căta sprijin în el. Gluga largă și pelerina numai falduri întunecate nu păreau să fie atinse de ploaia care cădea neîncetat din cerul ca smoala. Vântul se oprise dintr-o dată și toate animalele

din sat tăcuseră mâlc. O liniște nefirească, stranie, ca de sfârșit de lume, învăluise întreaga atmosferă, ca într-un mormânt.

Străbunica își curmă brusc rugăciunile când femeia în negru ajunse în dreptul lor și se opri, pe partea cealaltă a drumului, chiar în mijlocul șanțului. Bunica, îngrozită, nici să respire nu mai avea curaj. Avea impresia că matahala aceea plutește deasupra șanțului fără să atingă apa. Speriată, cu inima bubuindu-i în piept, bunica își făcu încet cruce în cerul gurii, cu vârful limbii, sperând într-o minune care să împrăștie ca pe-un fum arătarea îngrozitoare. Femeia în negru își mișcă încet capul, părând că scrutează noaptea cu ochii-i ascuțiți, de dincolo de bezna de nepătruns a glugii pelerinei. Apoi, dintr-o dată, ridică toiagul și rămase cu el suspendat în aer. În piept, inima bunicii se opri. Năluca părea să-i adulmece printre picăturile de ploaie... Tensiunea devenise de nesuportat. Bunica simți o durere ascuțită în ceafă din cauza, încordării. Simțea că nu mai poate rezista prea mult. Trebuia să facă ceva, orice, să fugă de-acolo, să scape de vedenia aceea îngrozitoare! Și tocmai când era pe punctul de-a o zbughi înapoi în curte, cu frica-n spinare, femeia în negru lăsă brusc toiagul în jos și păși mai departe prin apa murdară și rece a șanțului.

Ochii îngroziți ai străbunicii și ai bunicii mele

o urmăreau pas cu pas cum se îndepărtează. Tensiunea la care fuseseră supuse începu să se destrame încetul cu încetul. Dar năluca nu se duse prea departe. Se opri la două case mai încolo, ieși din șanț și se apropie cu pași mari de gardul curții familiei Mătuță. Spre surprinderea bunicii, când năluca se interpuse în dreptul luminii care răzbătea de dincolo de geam, razele lămpii slăbiră în intensitate, dar nu muriră de tot! Arătarea era... transparentă!

— Ce... ce face?!! îndrăzni bunica să murmure către mama ei, cu glasul gâtuit de teamă.

— Roagă-te..., sosi răspunsul, șoptit.

Murmurându-și din buze letania, bunica o văzu pe femeia în negru ajungând dincolo de gard și, deși n-o slăbise absolut deloc din ochi, nu remarcase când *sărise* gardul; trecuse direct *prin el,* ca și când ar fi fost făcută din... ceață! Sub ochii măriți de spaimă ai celor două, arătarea se transformă deodată într-un fuior negru de fum care își luă avânt și se repezi pe coșul casei în jos, ca și când nici n-ar fi fost.

Martore fără de voie la apariția neagră a nopții, străbunica și bunica au rămas înțepenite acolo preț de minute lungi până să-și facă, în sfârșit, curaj să se ridice. Erau leoarcă de apă și, bineînțeles că nu s-au mai dus în acea noapte la baba Lina să-l lecuiască

pe Iliuță la ureche. Și nici băiatul nu s-a mai plâns atât de tare de dureri ca mai înainte.

Dimineața, străbunica și bunica au aflat vestea cea rea: fiul suferind al familiei Mătuță, care zăcuse la pat atâtea zile, își dăduse sufletul la miezul nopții!

— A fost... Moartea, nu-i așa? a întrebat-o bunica pe mama ei, cutremurându-se încă de spaimă.

Străbunica a încuviințat ușor din cap, făcându-și cruce, tăcută. Văzuseră, într-adevăr, Moartea! O văzuseră cu ochii lor. Femeia în negru fusese Moartea!

***

Astfel de apariții stranii abundă în lumea satelor, unde oamenii sunt mai credincioși decât la oraș, unde legătura spirituală cu lumea de dincolo este mult mai trainică. Fiecare dintre noi a auzit cel puțin o dată din gura unui bătrân un episod de genul celui povestit mai înainte. S-ar putea ca tot ceea ce mi-a mărturisit bunica despre această întâmplare să fie o simplă fabulație, însă, odată cu trecerea timpului și cu acumularea multor mărturii asemănătoare, am început să mă conving că undeva există un sâmbure de adevăr, că aceste mărturii au surse credibile și că, într-un loc și-un spațiu anume, lumile –

aceasta, a noastră, și cea de dincolo, a morților noștri – se intersectează, se întrepătrund. Și deși eu, personal, nu am experimentat nimic asemănător, patosul pe care martorii unor asemenea fenomene l-au pus în tâlcuirile despre ele, demonstrează că ei chiar *au trăit* ce au povestit! Și au trăit totul la intensitate maximă!

Întrebarea care se pune – *a fost femeia în negru chiar Moartea în persoană?* – poate fi dezbătută pe toate fețele, iar concluzia ar fi, indubitabil, una afirmativă. Cine putea fi, dacă nu Moartea? Concidențele în acest caz sunt prea mari: imediat după ce aburul negru a intrat pe coșul casei, fiul familiei Mătuță, aflat în suferință, și-a încheiat socotelile cu viața. Este, oare, Moartea, ca și Viața, o *arătare* aproape *materială?* Poate prinde ea formă în universul cunoscut și poate fi observată sau este vorba aici, ca în alte cazuri asemănătoare, de halucinații? Dacă, într-adevăr, răspunsul la întrebare sunt halucinațiile, se pot afla două sau mai multe persoane sub influența *aceleiași* halucinații? Căci *Femeia în negru* a fost văzută și de străbunica și de bunica; amândouă au remarcat *aceeași ființă* aproape *materială,* îmbrăcată la fel, comportându-se la fel în cazul observației ambelor martore...

Răspunsul la această dilemă l-am putea găsi în următorul caz despre apariția unor *ființe* din

lumea cealaltă, la care au fost părtașe persoane în toată firea, ale căror mărturii nu pot fi puse la îndoială.

Fiica popii

Între inimă și rațiune
nu învinge întotdeauna rațiunea.
Jules Verne

O chema Ioana. Avea doar 17 primăveri și se făcuse, de doi ani, o mândrețe de fată. Toți flăcăii din sat stăteau cu ochii pe ea, dar tată-său îi împuiase capul încă de când era micuță că ea este superioară. Era fiica părintelui Valerie și nu se cădea să umble tocmai ea cu opinca satului. Ea avea să fie preoteasă, ca mama ei, ca bunica ei, iar alesul inimii n-avea să-l hotărască ea, ci părintele Valerie. El știa ce e mai bine pentru fata lui! Întotdeauna el era cel care știuse ce-i mai bine pentru familia lui!...

Numai că tânăra fată n-avea habar de puterea uriașă a dragostei. Nu știa cum e să te fure deodată vârtejul acela neasemuit al iubirii și să te poarte acolo unde vrea el, în pofida dorințelor tale încărcate de rațiune. Căci atunci când iubești, nu mai dictează creierul, ci inima. Iar inima – și Ioana nu știa nimic despre acest adevăr milenar – este oarbă. Ea nu vede

încotro îți îndreaptă pașii... Și, la urma urmei, nici n-o interesează. Căci nu asta este, la urma urmelor, treaba inimii...

Povestea de față s-a petrecut într-un sătuc de la poalele Carpaților, pe vremea când flăcăii își mai furau încă miresele de la părinți. Când îi era dragă o fată, flăcăul o fura, o ducea la el acasă și o făcea muierea lui. Ioana auzise și ea despre astfel de întâmplări și le considera lipsite de omenie. Cum ar fi putut ea să iubească pe cel care o fura de la casa părinților ei? Cum să poată să-i ofere inima ei unui hoț de fete?

Dar iată că Mihai a' lu' Ursu, flăcău la 25 de primăveri, cioban voinic, cu turme întinse, puse în acea iarnă ochii pe fata popii. Și ea-i intră atât de-adânc în suflet încât nu și-o mai putu scoate de-acolo cu niciun chip. De obicei, flăcăul își trecea anu' la stână, sus, pe coasta muntelui, dar iarna trebuia să coboare cu mioarele la adăpostul staulelor din sat. Și-atât cât stătu acolo, oftă și suspină după Ioana popii, simțind cum i se seacă sufletul de dor de ea. Spre primăvară, când zăpezile începură să se scurgă șiroaie pe versanți și râul de devale să spumege umflat de bolboci, ajuns la capul răbdării, Mihăiță Ursu își luă inima-n dinți și merse la casa popii.

Părintele Valerie îl primi cu răceală. Când îi ceru mâna fetei, îi servi un refuz furios. Dar

ceea ce-l duru mai tare fu gheața din privirea fetei pe care el o iubea atâta. Îl tratase ca pe-un linge-blide de margine de sat!

Mihai fugise atunci la stână, sus, pe munte, zdrobit de refuzul popii și-al fiicei lui atât de frumoase. Trecură peste el trei săptămâni lungi cât veacurile, în care se perpeli pe jăratec, cu inima arsă de focul iubirii neîmpărtășite.

Simțind că nu mai rezistă și că-și ia zilele fără de ea, se urcă într-o seară pe cal și-l făcu spume până-n satul de la poalele muntelui. Ajunse acolo la două ore după ce bătuse miezul de noapte și se duse întins la casa popii, durată din piatră chiar lângă bisericuța veche, de lemn. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul și mințile amețite de iubire, străpunse geamul odăii unde știa că doarme Ioana și, în ciuda țipetelor ei desperate, o fură pe cal și fugi cu ea în munți. Din moși strămoși așa se făcea când îți doreai nevastă. Și așa făcuse și el. Împăcat de-acum, avea să le treacă pe toate, indiferent ce-o să se întâmple. Ceea ce năzuise realizase și nimeni și nimic n-avea să-i mai ia iubirea din brață. Era odorul lui cel mai de preț și-avea să-i dea și viața dacă i-o va cere!...

Jale mare rămase în urma lui la curtea popii Valerie. Satul întreg fu răscolit de fapta lui, dar oamenii pregetară să plece în căutarea hoțului

de fete. Bătrânele șopteau, clătinând cu înțelepciune din capetele albite de trecerea anilor, că era mâna dragostii aci și că fata avea să se întoarcă bine-sănătoasă din munte, călare pe cal, la spatele omului ei, purtând în pântece rod gingaș de iubire. Și c-o să dureze amândoi, Mihăiță și Ioana, familie trainică, fericită și bogată, așa cum se obișnuia prin partea locului. Dar popa, nu și nu! Blăstăma pe Mihai al Ursului și deschidea mereu Cartea ca să-i citească de apocalips, chemând lovituri asupra flăcăului cu toată ura și durerea de tată. Bătrânele îi cereau să s-oprească din lucrarea lui, căci blăstămul e ca apa neagră, n-atinge niciodată doar pe ăl blăstămat, ci și pe cei din familia lui, dar popa Valerie o ținea morțiș, că îi fata lui, că-i lumina ochilor lui, că netrebnicul are s-o-ntineze și s-o nenorocească pentru toate zilele ei...

Trecură luni, veni vara și de la ciobanii mai vârstnici veniră vești că Ioana popii e bine cu Mihai al ei, că îi numai dulceață și miere între ei și că ea așteaptă odor drag. În loc să se bucure, părintele Valerie se înverșună și mai tare împotriva flăcăului. Nenorocitul făcuse mare sacrilegiu, îmborțoșându-i fata fără de cununie în fața bunului Dumnezeu!

Și-ntr-o noapte, fără știrea nimănui, porni spre stână, să-și ia odorul înapoi de la sălbatic, chit c-avea să-și dea viața în mâinile

netrebnicului. Cu cât urca pe cărările muntelui și se apropia mai abitir de căsuța unde i se spusese că și-au durat sălaș de vară cei doi tinerei, cu atât veninul urii îi umplea sângele, învolburându-i judecata. Fata lui, Ioana lui! Nenorocitul i-o distrusese! N-avea s-o mai ia niciun fiu de popă așa, borțoasă cum era! Și-avea s-ajungă o amărâtă de băciță, cu o liotă de ciobănei primprejur, ca toate celelalte roabe ale satului! Ticălosul lu' Ursu merita să ardă în focurile cele mai adânci ale Iadului! Merita să moară în pucioasă pentru nelegiurea lui!

Când ajunse la locașul tinerilor, spumega de furie. Nicicând nu căzuse peste familia lui de preoți o așa de mare rușine! O fată de popă să dea viață unui prunc fără cununie! Ca o târfă?!

Era aproape miez de zi când opri calul la poalele căsuței de lemn, durată de mână harnică și pricepută, în poiana însorită. Fata lui era aplecată la frecător, lângă izvor, dând rufe pe el ca o slugă. Nu-l simți, căci apa se răsturna peste pietre cu zgomot mare. Se apropie neștiut de ea și-o auzi cântând fericită. O privi atent. Se mai împlinise-n șolduri și era așa de mândră! La fel ca mamă-sa în tinerețe! Iar pântecele, pântecele rotunjor strâns în brâu alb de lână, spunea fără tăgadă că a pierdut-o... Și iar negura urii i se coborî popii peste ochi!...

În ciuda zbaterilor și-a țipetelor

deznădăjduite ale fetii, o legă cu o cămașă udă și-o aburcă forțat pe cal. Și se-nturnă cu ea în sat ca un vârtej. Ajunse noaptea, când gospodarii își trăgeau odihna din vise. Preoteasa îi aștepta, dar părintele o duse pe fiică-sa în bisericuța de lemn de lângă casă și-o zăvorî în altar.

— Smerenie, post și pocăință, târfă! îi ordonă el, mai înverșunat ca niciodată, altoind-o cu un dos de palmă.

Fata își plângea de milă, cu gândul la disperarea iubitului ei. Ajunsese să-l îndrăgească tare mult pe Mihăiță al Ursului, pentru că-i arătase prețuire și iubire nemărginite. El era bărbatul care-o făcuse femeie! Și și-l închipuia mugind de furie, căci îl știa cât e de iute la mânie. Și-i era frică, tare frică îi era de ce-avea să se petreacă... Spre dimineață, obosită, plânsă toată, o fură, în sfârșit, somnul binefăcător. Și n-auzi deloc tropot de copite oprindu-se în curtea largă a bisericii.

Între Mihai și părintele Valerie se duse luptă grea de vorbe aspre. Popa nu-nceta a blăstăma și-a chema apocalipsul pe capul flăcăului, iar ciobanul, furios, își cerea neîncetat muierea înapoi. Nici unul nu voia să dea-ndărăt. Și cearta lor degeneră într-un adevărat război. Popa vru să înfigă furca în el, dar Mihai îi răspunse voinicește cu ghioaga țintuită ce-o

purta la oblâncul șeii. Când sângele porni să curgă șiroaie din capul părintelui, țipetele disperate ale preotesei o treziră pe Ioana. Numai glasul ei implorator, de dincolo de pereții de lemn ai bisericuței, îl stăvili pe flăcău să se oprească la timp și să nu facă moarte de om. O auzi, lăsă ghioaga grea să-i cadă din mână și alergă către biserică. Sparse ușa de la intrare cu o lovitură puternică de picior și pătrunse, înverșunat, în sfântul lăcaș. Răsufla ca un taur înfuriat, dornic să-și ia femeia înapoi acasă.

Ușa de la altar era însă de fier bătut, lăcătuită, și nu izbuti să treacă de ea cu niciun chip, în pofida forței lui încărcate de disperare. Aprinse lumânări ca să vadă împrejur și începu să cotrobăie după un drug de fier. Era aplecat peste o strană când dinții oțeliți ai furcii mânuite de părintele Valerie îi străpunse spatele. Ca un animal înfuriat, horcăind sânge, cu plămânii străpunși de fier, se întoarse spre agresor. În lumina pâlpâindă a lumânărilor, văzu crucea cea mare, din aur masiv, îndreptându-se vijelioasă spre capul lui. Nu mai avu timp să se ferească din cale-i. Forța loviturii îi zdrobi tâmpla stângă ca pe-o coajă de nucă și unul dintre brațele crucii i se înfipse în creier. Pică pe loc pe piatra pardoselii, fără de suflare.

Părintele Valerie, mânjit de sânge peste tot,

răsufla din greu, cu ochii injectați de ura-i aprigă. În prag, preoteasa, în cămașă albă de noapte, părea o stafie venită din alte lumi. Rămăsese stană de piatră, cu o mână la gură, mută toată. Sacrilegiu! Cel mai mare sacrilegiu! Crimă teribilă în Sfânta Biserică!!!

De după ușa altarului, Ioana parcă simțise ce se petrecuse în lăcaș. Rămăsese fără de glas, suspinând continuu, ca un animal rănit... Mihai al ei... murise! Murise ucis de mâna tatălui ei! Și o durere ascuțită îi răscoli deodată pântecele: plodul lor făcuse prima mișcare. Apoi, copleșită, leșină...

Așa o găsi părintele Valerie când desferecă ușa altarului. Căzu în genunchi lângă ea și abia atunci își dădu seama de grozăvia faptei pe care-o comisese. El, slujitorul lui Dumnezeu, ucisese în Biserică!

Judecata minții i se tulbură atât de tare încât ceea ce urmă nu mai avu de-a face cu rațiunea. Se repezi înnebunit la preoteasa încremenită în pragul ușii, o trase după el ca un apucat și o aruncă în temnița altarului, alături de fiica însărcinată, după care, cu gesturi precipitate, ferecă ușa la loc. Stropi cu ulei sfințit toate cârpele din bisericuță și le puse foc. Lemnul uscat al lăcașului vechi de sute de ani se aprinse ca iasca bărăganului, învolburându-se în vâlvătăi. Dogoarea îl aruncă afară, la aer. Țipetele femeilor prizoniere în

altar îi sfârșiară urechile și sufletul, dar de-acum nu mai exista nicio cale de întoarcere. Nu mai putea face nimic. Era condamnat la moarte, condamnat să ardă-n Ghenă, ca și ele...

Pălălăile care cuprinseră biserica aprinseră lămpi la ferestrele caselor din sat. Oamenii își luară în fugă căldările de lemn și alergară într-un suflet să stingă pojarul.

Primii care ajunseră la locul faptei îl descoperiră pe părintele Valerie legănându-se de creanga unui nuc din ograda bisericii, la capătul unei frânghii de rufe transformată în ștreang. Îl coborâră cu iuțeală, dar viața se scursese deja din el. Iar când dovediră să stingă focul și aflară printre ruinele fumegânde trupurile carbonizate ale celor două femei și pe cel al lui Mihai al Ursului, pricepură întreaga tragedie petrecută acolo. Iadul se pogorâse în biserica lor sfântă!...

***

Aceasta este povestea ce stă la baza întâmplării stranii pe care au trăit-o, prin anii ’70, doi cercetători de la un institut arheologic din București, care doresc să-și păstreze anonimatul. Nu a fost deloc ușor pentru ei să își reamintească în detaliu cele trăite în noaptea aceea de coșmar, la poalele

Carpaților, și tocmai de aceea ținem să le mulțumim încă o dată pentru amabilitatea de care au dat dovadă și pentru curajul de a prezenta lumii întregi o serie de secvențe de viață pe care alții le-ar fi ascuns, cu teamă, în adâncul ființei lor.

(Aici doresc să deschid o paranteză, în care să scot în evidență reticența celor mai mulți semeni de-ai noștri de a relata și altor persoane, din afara familiei sau a cercului restrâns de prieteni, întâmplările stranii prin care au trecut sau la care au fost martori.

În jurul nostru se petrec o mulțime de evenimente și fenomene bizare, pe care rațiunea nu le poate cataloga. Din lipsă de înțelegere, din neștiut, răsare teama. Iar teama este sentimentul care, odată înstăpânit în minte, are un efect devastator asupra organismului și personalității omului: în primă instanță blochează mușchii, pentru ca mai apoi să inunde sângele cu adrenalină și să pregătească întregul trup pentru un efort substanțial – fuga. Deseori, în situații de criză, așa cum spune și proverbul atât de bine cunoscut, *„fuga-i rușinoasă, dar e sănătoasă”;* sunt însă și situații în care fuga nu reprezintă cea mai bună soluție posibilă. Căci poți fugi din calea unui pericol material real, cum ar fi atacul unui animal sălbatic ori un cataclism

natural, însă nu poți fugi din calea lucrurilor, entităților, fenomenelor care doar *intersectează* realitatea noastră. Statistic vorbind, sunt extrem de rare cazurile în care protagoniști ai acestor întâmplări stranii au fost *atacați* de entitățile altei realități. În majoritatea lor, cei care s-au ales cu răni sau dereglări psihice în urma acestor *întâlniri,* au suferit *din cauza lor înșiși,* pentru că s-au lăsat dominați de teamă și nu au mai rațional cum trebuie, pierzând *controlul conștient* asupra propriului trup sau chiar asupra propriei minți. Și trebuie știut că nu întotdeauna instinctul de supraviețuire e cel mai bun conducător al mașinii numită organism.

În această paranteză doresc să subliniez faptul că stăpânirea de sine, stăpânirea fricii în situații ca cele descrise în această carte, este întâiul pas spre înțelegerea corectă a fenomenelor, a experiențelor prin care trecem, cu sau fără voia noastră. Căci *teama,* de orice fel ar fi ea, este cel dintâi dușman al omului. Odată învinsă teama din noi – sentiment care, în 99% din cazuri se bazează pe *presupuneri,* pe *prezumții,* și nu pe fapte concrete –, drumul către izbândă este defrișat și tot ce avem de făcut este să pășim încrezători pe el, spre reușita totală.)

Revenim acum la întâmplarea noastră,

petrecută, cum spuneam, pe la sfârșitul anilor ’70, la marginea unei mici așezări de la poalele munților Apuseni. Deși nu am putut folosi aici numele reale ale persoanelor implicate, pentru ușurința relatării am ales la întâmplare altele. Dacă unele dintre ele se potrivesc cu ale unor persoane încă în viață, vă atragem atenția că e doar o pură coincidență și ne cerem scuze pentru o eventuală implicare nedorită. Dar, să purcedem...

Liviu M. și Marian A. au primit informații după care în zona localității X s-ar afla ruinele îngropate ale unei cetăți daco-romane plină cu relicve de o importanță uriașă în arheologie. Au obținut aprobările necesare, s-au pregătit vreme de trei zile și au plecat într-acolo, cu inimile încărcate de emoția unor noi descoperiri uimitoare. Expediția arheologică era una de documentare, de contact, nu de excavare și săpături, așa că n-aveau nevoie de personal auxiliar și de unelte greoaie. Cortul de două persoane, alimente conservate pentru o săptămână, câteva hârlețe, perii și recipiente au constituit tot bagajul pe care l-au luat cu ei.

Era o dimineață frumoasă de vară când au ajuns în localitatea X. Au mers la Primărie să-și vizeze delegațiile și să solicite sprijin autorităților locale. Acolo au luat prima dată contact cu misterul. Primarul, om în toată firea,

care trecuse bine de 50 de ani, le-a atras serios atenția:

— Apăi, dragii mei, eu nu-s atât de sigur că-i bine să ’noptați prin cele coclauri. Ziua nu-i bai, dar la lăsarea serii se trezesc tot felul de lucruri spurcate!...

Arheologii au râs.

— Nu-i nici o problemă, tovarășe primar, a zis Marian A. Ne-am mai lovit noi și altădată de astfel de superstiții. S-au dovedit, în cele din urmă, că nu sunt decât niște scorneli de adormit copiii.

Primarul a lăsat capul pe-un umăr și a oftat.

— No, să nu ziceți că nu v-am zis! Eu vă dau o mașină să vă ducă până-n apropiere de Biserica Arsă. D-acolo, mai trebuie să mergeți dumneavoastră pe jos cale de-o juma’ de ceas, dar o să vă-nsoțească șoferul meu. V-ajută el să puneți cortul și să aduceți apă de la pârâu, da’ după aia o să plece, că i-i frică...

— E bine așa, mulțumim!

Șoferul IMS-ului era un tânăr de vreo 25 de ani, nu prea vorbăreț. Se simțea în atitudinea lui că nu-i face deloc plăcere să meargă spre destinația ordonată de primar. Arheologii au fost nevoiți să-i scoată cuvintele din gură cu cleștele. Astfel au aflat de la el povestea fiicei părintelui Valerie, o poveste care îl îngrozea evident pe șofer, dar ei nu s-au lăsat impresionați. Pe ei îi interesa vatra satului,

durată peste o așezare daco-romană mai veche de două mii de ani. Nu i-a impresionat nici informația că satul întreg apucase calea pribegiei după numai două luni de la întâmplarea tragică petrecută în localitate și nici că oamenii fugiseră și duraseră alte așezări, cât mai departe de Biserica Arsă.

— Ar fi trebuit ca asta să ne dea de gândit în primul rând, își amintește Liviu M., cutremurându-se. Nu s-a întâmplat decât foarte rar ca populația unei întregi așezări să lase totul în paragină și să fugă, fără să se mai uite în urmă. Doar în caz de cataclisme naturale sau de invazii. Însă nici una, nici alta nu se petrecuse acolo... Noi, însă, eram prea entuziaști, în acele momente, ca să judecăm lucrurile în lumina lor reală, pentru a putea trage niște concluzii care să ne mai tempereze elanul...

Șoferul i-a ajutat să-și care lucrurile, să-și monteze cortul și să aducă apă rece de la pârâu, apoi a plecat destul de grăbit – deși încerca să nu pară –, promițându-le că o să revină peste două zile, cu provizii proaspete de la săteni și ca să vadă cum se descurcă cei doi. El n-ar fi vrut să facă asta, dar era ordin de la to’arășu’ primar și avea să se conformeze!

Arheologii i-au mulțumit și, imediat după plecarea lui, s-au pus serios pe treabă. Au cercetat zona de-a fir a păr, până când, spre

după-amiază, li s-a făcut foame și s-au întors la cort. După ce s-au ospătat din bucatele oferite cu dărnicie de soția primarului, oboseala călătoriei le-a atras atenția că e timpul să o lase mai moale, așa că au intrat în cort și, deși nu se întunecase, s-au pregătit de culcare. Au adormit discutând, făcându-și planuri pentru a doua zi...

— Primul m-am trezit eu, spune Marian A., cu glasul sugrumat de emoție. Am auzit, așa, ca prin vis, niște țipete... Am deschis ochii, dar în jur bezna era totală și n-am văzut nimic. O vreme, deși am stat cu urechile ciulite, nu am mai prins niciun zgomot. Noaptea parcă încremenise în tăcere, o liniște sacră, de mormânt, cum numai la munte poți întâlni. Apoi, deodată, un țipăt ascuțit explodă chiar în apropierea cortului nostru. Mi s-a ridicat părul pe ceafă și-am simțit că paralizez, nu altceva! Atunci s-a trezit și Liviu...

— Ce?!... Ce e?!!! a făcut el, speriat.

Am întins mâna spre el și l-am apăsat pe piept, prin întuneric, să tacă, povestește mai departe Marian A., vizibil impresionat de amintirea acelei nopți.

Țipătul s-a auzit din nou, făcându-i pe cei doi bărbați să înlemnească. Era ascuțit, rece, ca o lamă tăioasă de brici. Parcă le străpungea creierele. Iar stomacurile păreau că li se umpluse cu ghemotoace de sârmă ghimpată.

Era glasul încărcat de disperare și de furie al unei femei tinere. Un țipăt de moarte!

Liviu M., cu o umbră de curaj, întinse mâna și dibui după lanternă, aprinzând-o. Lumina nu avu, însă, efectul scontat. Nu îndepărtă țipetele, așa cum sperau cei doi, ci le intensifică.

— Se transformaseră în urlete de astă dată, urlete de groază! povestește Marian A. Nu mai știam ce să fac, începusem să tremur tot, nu mă mai puteam controla în niciun fel!... Stinge-o! Stinge-o! am strigat la partenerul meu, ca un descreierat.

— Și atunci s-a auzit al doilea țipăt! Mai grav, mai tare, mai adânc, mai sumbru... Țipa tot glas de femeie, dar strigătele ei păreau a fi o tânguială rea, rece, plină de furie și amărăciune... Am stins lanterna, speriat de moarte, tremurând teribil. M-am trezit că îmi clănțăne dinții în gură, incontrolabil. Nu mai putem nici să gândesc, nu mai știam pe ce lume trăiesc sau dacă mai trăiesc...

Cei doi arheologi, acum în vârstă, se privesc unul pe celălalt cu ochi stranii, sticloși. N-au uitat și nu vor uita cât vor trăi prin ce-au trecut. Amândoi au părul alb ca laptele, dar nu de bătrânețe. Au albit atunci, brusc, în acea noapte de coșmar.

— Nu erau țipete omenești, spune Marian A. Erau atât de adânci încât îți pătrundeau până

în măduva oaselor. Niște vibrații rele pe care nu le poți întâlni nicăieri în natură...

— Am simțit, îl completă șoptind Liviu M., atingerea altei lumi...

Însă acesta a fost doar începutul aventurii stranii prin care au trecut cei doi arheologi.

Când țipetele s-au intensificat și Liviu M. a stins lanterna, cortul a început brusc să se zgâlțâie în corzi, ca bătut de un vânt turbat, când dintr-o parte, când din cealaltă. Părea că o armată întreagă de duhuri rele s-a abătut cu o forță diavolească asupra micului adăpost în care cei doi bărbați își găsiseră refugiu iluzoriu.

— Deodată, o lovitură năpraznică a făcut bucăți geamul de plexiglas al cortului! zise Liviu. Am dus mâinile la față, să-mi protejez ochii, simțind că nu mai rezist mult. Mi-era așa de frică, eram așa de îngrozit de ceea ce se petrecea, încât eram pe punctul de a fugi ca un descreierat, oriunde, numai să scap odată de-acolo!

— Și eu la fel!... Îl aprobă prietenul său. Dar, în nebunia de-atunci, nu știu ce mi-a venit și mi-am făcut cruce, rugându-mă la Dumnezeu să ne ajute...

— Totul a încetat brusc, ca prin farmec! continuă Liviu. Atmosfera s-a potolit ca și cum s-ar fi pogorât pe pământ liniștea raiului. Nu ne venea să credem! Nu țipete, nu zgâlțâieli, nu tensiune, nu teamă... Eh, teama rămăsese, dar

se transformase, devenise mai suportabilă, nu știu cum să zic, puteam trăi cu ea, puteam să ne mișcăm în prezența ei, nu mai era atât de paralizantă, atât de rea, de rece. N-am așteptat să ne invite cineva să ieșim de-acolo. Am zbughit-o din cort ca doi șobolani îngroziți, cu lanternele aprinse și cu câte-o lopețică de campanie în mână, pe post de armă. Afară, noaptea era luminată de luna plină, ieșită parcă printr-o minune dintre nori, o lună atât de albă și strălucitoare încât părea o altă planetă agățată pe cer. Cu toate acestea, era o lună înghețată și nu ne inspira deloc încredere. Mai ales că în jurul ei se formase un halou gros, ca un cerc de ceață alburie ce ținea prizonier astrul nopții.

— Ce facem, Liviule?! m-a întrebat Marian, cu glasul gâtuit de spaimă.

— Să plecăm naibii de-aici! am exclamat eu, la fel de pierdut, cu mintea aproape rătăcită. Lasă-l încolo de sit, că nu-i a glumă cu asta!

Cei doi erau numai în chiloți și maiouri, căci în interiorul sacilor de dormit era cald și bine. Purtați de vârtejul neînțeles al evenimentelor, nu apucaseră să-și ia nimic pe ei când alergaseră afară. Marian s-a oprit și l-a prins de mână pe colegul lui.

— Să ne luăm hainele mai întâi, a zis el și a dat să intre înapoi în cort.

În acel moment, luna a fost acoperită iarăși

de nori și întunericul s-a prelins grabnic peste munte, învăluind totul în jur ca un linţoliu negru, blestemat.

— N-am cum să descriu urletul pe care l-am auzit chiar atunci în spatele meu, povestește Liviu cu glas răgușit de emoție. Dumnezeule, cred că atunci am albit! A trecut prin mine, m-a străpuns ca o săgeată, lăsându-mi în trup o răceală înghețată, ca de moarte. A fost o umbră, o umbră neagră, mai întunecată ca noaptea din jur, fără formă, o umbră... Am văzut-o dându-mi târcoale și urlând disperată. Striga într-una: *Mihai, Mihai, Mihai!...* Și mi-am adus aminte, într-o fracțiune de secundă, de povestea părintelui ucigaș, pe care ne-o spusese șoferul când ne adusese acolo...

— Eu m-am repezit în cort, spune Marian, și n-am mai ieșit când am auzit iar țipetele. Mi-era teamă de viața lui Liviu, dar mai teamă mi-era de-a mea... Liviu știe, m-a iertat de mult... (Surâde îngăduitor către prietenul său și-i mulțumește din priviri.) Am auzit și eu cuvintele alea, apoi a apărut și-al doilea glas, strigând sumbru: *Valerie, Valerie, Valerie!...* Și atunci am știut că erau cele două femei ucise de preot: Ioana și mama ei, preoteasa. Dar nu putea fi adevărat!!! Pur și simplu, deși trăiam din plin acele momente de groază, refuzam să cred că ar putea fi duhurile lor, sau fantomele lor, sau naiba mai știe ce!... Nu putea fi

adevărat așa ceva!!!

Arheologii se opresc din povestit și se uită împietriți unul la altul. Au privirile rătăcite în trecut, afectate încă de ceea ce li s-a întâmplat cu aproape treizeci de ani în urmă. Apoi se uită amândoi la mine.

— Tinere, îmi spune Marian A., viața e împânzită de lucruri pe care rațiunea nu le poate cataloga. Noi suntem arheologi, iar arheologia este o știință cu un grad apreciabil de eroare. Încercăm să rescriem istoria din mici piese disparate, găsite ici și colo. Le punem cap la cap, ca piesele dintr-un puzzle uriaș, în speranța că vom reuși să recreăm viața celor ce s-au dus de mult. Am învățat să citim în pietre, în oale și ulcele, în straturi de pământ și cenușă, în documente vechi, am învățat să reconstituim lumea trecutului, dar toate acestea le facem doar pe baza unor... prezumții, a unor presupuneri. Căci bucățelele de lut ars și ruinele unor cetăți nu vor putea niciodată să ne arate *sufletele* acelor vremuri. Toate au un *suflet,* și ceea ce ni s-a întâmplat nouă ne-a demonstrat fără putință de tăgadă că și *sufletele* pot fi căutate, găsite și cercetate, căci o parte din ele nu se duc acolo unde ar trebui să se ducă, ci rămân aici, rătăcitoare, prizoniere într-o lume de care nu mai aparțin... Iar aceste suflete ne-ar putea și chiar ne pot spune mult mai multe decât niște

simple rămășițe materiale găsite îngropate sub straturi de pământ... Sufletele pierdute au poveștile lor...

Se cutremură o dată, făcând o pauză, suficient pentru ca prietenul său să-l completeze:

— Ne-am gândit întotdeauna, de atunci încoace, dacă n-ar fi oportun să înființăm o nouă știință, *știința sufletelor pierdute.* Prin intermediul ei am putea afla mult mai multe despre istoria diferitelor epoci ale civilizației umane...

— Dar nu există deja o asemenea știință? l-am întrerupt eu. Ba chiar, aș putea spune, două: religia și metoda mediumurilor.

— Da, ai dreptate, spune el, însă nici una, nici cealaltă nu se ghidează după legi cu adevărat științifice. Nici preoții și nici mediumurile nu lucrează după un sistem, pentru a acumula informații, a face descoperiri și, mai apoi, a le dărui societății.

Am rămas un pic surprins și am replicat:

— Dar Biserica dăruiește din plin oamenilor...

— Da, e-adevărat, dăruiește, continuă el, dar cu măsură. Sunt credincios, sunt creștin ortodox și cred în Dumnezeu și în Iisus Mântuitorul – care ne-a salvat în noaptea aceea de groază, dar, așa cum spunea un prieten de-al meu, preot –, dacă Biserica ar

face publice *toate* informațiile pe care le are, întreaga concepție a oamenilor despre viață și, mai ales, despre moarte, ar suferi schimbări majore. Și nu unele îmbucurătoare (Râde.) Eh, tinere, am ajuns, iată, la alte discuții!... Poate vrei, totuși, să afli sfârșitul poveștii noastre...

— Oh, da, am încuviințat, îndreptându-mi spatele.

Am verificat reportofonul de pe masă și l-am dat mai aproape de ei.

Liviu trase adânc aer în piept și reîncepu:

— Am îndreptat raza lanternei spre arătarea neagră, dar lumina nu a întâmpinat niciun obstacol. Și-n plus, se mișca atât de repede încât nu aș fi fost în stare s-o urmăresc nici dac-aș fi vrut. Mai ales că nori din ce în ce mai groși veneau să acopere luna, pogorând peste noi o beznă adâncă. Mi-era o frică de moarte, și-atunci mi-am amintit o vorbă de-a bunicii mele: *„Când ți-e teamă de necunoscut, roagă-te, copile! Bunul Dumnezeu va veni lângă tine, să-ți îndrume pașii. Iar cu un asemenea tovarăș de drum alături, este imposibil să nu ajungi la lumină!”* Fără să vreau, am căzut în genunchi și am început să murmur singura rugăciune pe care-o știam: „Tatăl Nostru”. Pusesem atâta speranță în rugăciunea mea, încât aproape că m-am autosugestionat să nu mai aud țipetele și vocile acelea îngrozitoare.

Liviu M. se opri câteva clipe, să-și tragă

sufletul și să se adune. Prietenul său îl privi fără a interveni. Auzise de nenumărate ori povestea sa și de fiecare dată îl impresionase la fel de puternic. Nu putea scăpa nici măcar acum, după atâția ani, de senzația aceea de lașitate care-i inundase sufletul atunci: el la adăpost, în cort, iar colegul și prietenul său cel mai bun afară, în întunericul ca smoala, înfruntând singur răul cel mai rău!

— Spun că m-am autosugestionat, continuă Liviu, pentru că, la un moment dat, am realizat ca prin vis că țipetele se aud în continuare, dar pe mine nu mă mai afectează atât de tare. Pe moment m-am bucurat și-am zis că asta-i, Dumnezeu m-a salvat, și-am să pot să-l scot pe Marian din cort și-o să plecăm de-acolo fără nicio problemă. Ba chiar am simțit cum mi se umple inima de curaj și-am dat să mă ridic de jos. Murmuram în continuare „Tatăl Nostru”, cu un patos de student eminent la un seminar de teologie, ferm convins de-acum că salvarea noastră era aproape și că duhurile aveau să fie oprite de sfânta rugăciune. Numai că, în clipa în care am fost din nou în picioare, o voce groasă, rea, rece, mi-a înghețat spatele:

„— Nu te-ajută cu nimic! Nici pe mine nu m-a ajutat! Și n-o să mă ajute în veci!!!”

Mi-a stat inima în piept. Vocea se auzise atât de clară, de distinctă, încât – în pofida fricii atroce pe care-o resimțeam cu fiecare celulă a

corpului – am întors încet capul să mă uit peste umăr. Ce am văzut, mi-a ridicat părul în cap de groază. Mi-amintesc și-acum, în cele mai mici amănunte. Era o arătare înaltă, întunecată, învești mântată parcă într-o sutană fâlfâitoare. În mâna dreaptă ținea, cu dinții în sus, o furcă ascuțită, ai cărei colți sclipeau întunecat; nu știu cum să explic asta ca să mă înțelegeți, dar chiar sclipeau, deși afară era beznă și toată vedenia aceea era neagră ca smoala. M-am uitat la arătare și mi s-a ridicat tot părul în cap, la propriu! Era chiar părintele Valerie, preotul-ucigaș!

Arheologul respira precipitat, pierdut cu gândurile în trecut, iar pe fruntea-i ridată de vârstă îi apăruseră broboane lucitoare de sudoare. Îmi transmitea și mie emoția aceea puternică și sper din tot sufletul ca stilul povestirii mele să vă poată transpune și pe dumneavoastră în noaptea aceea de coșmar pe care au trăit-o cei doi arheologi.

— M-a privit cu niște ochi răi – nu-i vedeam, dar îi simțeam răi, le simțeam toată ura îndreptată împotriva mea! – și am perceput, în acea clipă, că mi-a sosit sfârșitul!... Mă găseam în fața unui personaj mort de mult, care, cumva, avea puterea să răzbată în lumea reală și voința atroce de a face în continuare rău celor vii. Deși o parte a conștiinței mele refuza cu obstinație să accepte situația ca pe o realitate

palpabilă, ochii, urechile, toate simțurile mele umane îmi transmiteau că ce mi se întâmplă e cât se poate de adevărat! Pericolul în care mă aflam era fatal!

— Doamne, ajută-mă! am zis atunci, cu glasul pierdut.

— *N-o să te ajute cu nimic!* țipă arătarea la mine, făcându-mă să înțepenesc. *N-o să te-ajute!!!*

Genunchii mi s-au tăiat și am picat pe pământ. Frica îmi paralizase orice mișcare. Aș fi vrut să-l strig pe Marian să-mi sară în ajutor, dar nu mai puteam. Corzile mele vocale se blocaseră. În gât simțeam un nod imens, care mă împiedica să respir. De pe buze îmi ieșea numai un horcăit imbecil, grav, din care nu se putea înțelege nimic...

— *Valerie! Valerie!* am auzit atunci glasul preotesei. *Lasă-ne să plecăm, Valerie! Eliberează-ne, Valerie!*

— *Tăceeeți!!!* urlă preotul și flutură furca în aer.

Trăiam momente ireale. Instinctul de supraviețuire nu-mi mai funcționa, mușchii mi se blocaseră și, deși îmi doream să mă ridic și s-o zbughesc de-acolo, nu puteam face nicio mișcare. Asistam la spectacolul de groază oferit de duhurile acelea ca o statuie fără de voință. Și ceea ce mă îngrozea cel mai tare era neputința mea, neputința de a acționa asupra

acelor fantome, neputința de a influența în vreun fel, oricât de mic, situația în care mă găseam.

După ani și ani, analizând la rece întâmplarea aceasta de coșmar, am ajuns la concluzia că duhul rău al preotului ucigaș pusese stăpânire – într-un fel profund, dincolo de puterile la care noi, cei vii, avem acces –, pe voința mea, pe acea parte a creierului meu care era responsabilă cu acțiunea, cu funcția de mobilitate, de mișcare. Altfel, sincer vă spun, nu-mi pot explica în niciun fel, oricât m-aș strădui, incapacitatea mea de a fugi de acolo!...

— *Muriți cu totii! Meritați să muriți cu toții!* urla duhul ucigașului, continuând să-și agite furca.

Și se îndreptă spre mine. Eram pierdut. Aveam să mor. Nu mai aveam nicio îndoială. Se sfârșise...

Brusc, din întuneric apăru o altă umbră. La fel de neagră și uriașă. Se repezi ca un vârtej asupra fantomei preotului, ciocnindu-se de el aidoma unui uragan furios, înverșunat.

— *Blestematule!!! Mori!* strigă fantoma popii, împungând cu furca, plin de ură, în cealaltă entitate. *Mori! Mori! Mori!!!*

Între ele s-a pornit o încăierare teribilă. Dumnezeule, parcă se rupseseră zăgazurile Iadului! Urletele de o grozăvie greu de

imaginat au umplut noaptea din jurul meu. Atmosfera a început să vibreze și țipetele ascuțite ale femeilor au renăscut, cu și mai mare intensitate. Arătările morții vâjâiau la propriu pe lângă mine! Aerul se umpluse cu un miros greu, înțepător, miros de cadavru. Cu un efort considerabil, m-am aplecat într-o parte, lăsându-mă să cad la pământ. M-am chircit pe sol ca un copil în uterul mamei. Ochii mi se bulbucaseră să-mi iasă din orbite, iar gura-mi larg deschisă nu mai era suficientă ca să inspir aerul care să mă țină în viață. Îmi simțeam capul vâjâind și o durere apăsătoare în piept îmi spunea că inima mea a luat-o razna. Când și pământul de sub mine a început să vibreze, ca într-un început de cutremur, leșinul salvator m-a luat în brațele lui proteguitoare...

Liviu M. se oprește și răsuflă ușurat, ca și când ar fi scăpat chiar atunci din ghearele coșmarului. Prietenul lui se foiește tăcut pe scaun, știind că este rândul lui acum să povestească. Își frământă mâinile în poală, cuprins de emoție. Deși s-au scurs decenii lungi de la acea întâmplare, nu se simt deloc în largul lor când vine vorba de ea. Sunt nevoit să-i dau un impuls pentru a-l determina să continue:

— Și ce-ați făcut mai departe?

Marian A. tușește și își drege ușor glasul înainte de a începe.

— Când am auzit ce-i afară, spune el, am realizat că prietenul meu se găsește în mare pericol, într-un pericol de moarte. Frica mă paralizase și pe mine și știam că foaia cortului nu reprezintă decât o pavăză iluzorie în calea forțelor dezlănțuite ale necuratului; geamul de plexiglas făcut țăndări dintr-o dată era cea mai bună dovadă în sensul ăsta! Așa că, de unde-de neunde, am găsit în mine forța de a mă rupe din acea stare de imobilitate și de a ieși afară. Am scos întâi lanterna și am aprins-o, căutându-mi colegul cu raza ei puternică. L-am văzut. Zăcea nemișcat la pământ, chircit ca un foetus... Atunci m-am înspăimântat cel mai tare! Atunci am albit eu! Am crezut că murise, că fusese ucis de duhul rău al preotului criminal... Am simțit atunci o așa de mare durere în suflet încât mi-am dorit să fi fost eu în locul lui! Contrar tuturor așteptărilor, durerea aceea mi-a dat aripi... N-am mai ținut cont nici de urletele din noapte, nici de vânzoleala sălbatică de fantome negre din jurul meu, nici de țipetele lor deznădăjduite, n-am mai ținut cont de nimic. Disperarea mi-a dat aripi și-am alergat într-un suflet la Liviu. Țin minte și-acu’ că i-am luminat fața cu lanterna și m-am înspăimântat când i-am văzut rictusul de groază întipărit pe chip. În spatele pleoapelor închise, însă, globii oculari i se mișcau haotic, cu o viteză halucinantă, iar pe

la colțul gurii i se scurgea un firicel de salivă înspumată. Și mi-a venit inima la loc. Trăia! Liviu trăia!...

Răsuflă ușurat, la fel cum probabil a făcut atunci, și-și privește colegul de suferință cu un surâs trist pe buze. Apoi se întoarce iar către mine și continuă:

— L-am ridicat de-acolo și l-am luat în brațe, ca pe-un copil. Cred că Dumnezeu mi-a dat acea putere, căci Liviu era solid bine pe-atunci, mai solid ca mine... Am pornit cu el prin noapte, fără să știu încotro mă îndrept. Aș fi alergat oriunde, numai să scap odată din infernul acela!

— Dar duhurile ce făceau? l-am întrebat eu.

— Cui îi mai păsa? replică el. Nu mai mă interesa absolut nimic. Toată energia mea, toată voința mea era canalizată spre un singur țel: să mă îndepărtez cât mai repede de locul ăla blestemat!

— Eu, interveni Liviu, m-am trezit când Marian s-a împiedicat de ceva și m-a scăpat din brațe. Am căzut amândoi, dar cum mi-am revenit, am zbughit-o ca doi descreierați spre un pâlc de copaci aflat la câțiva metri în fața noastră.

— Da, îl aprobă colegul său, am alergat așa, cu sufletul la gură, până când n-am mai auzit niciun țipăt, niciun urlet, nicio voce scăpată din iad...

Marian se oprește brusc din povestit. Rămâne cu privirea ațintită în gol, în trecut. Îmi dau seama că istorisirea lor ia sfârșit aici. Totuși, Liviu se simte dator cu o încheiere:

— Ne-au găsit sătenii peste trei zile, pe undeva prin pădure, cu mințile rătăcite... Doi ani încheiați a durat recuperarea, la un sanatoriu de boli nervoase. Cu greu ne-am putut reface viețile, carierele... Nu doresc nimănui să treacă prin ce-am trecut noi!...

***

Istoria celor doi arheologi, deși pare ruptă din ireal, nu este una singulară pe plaiurile mioritice. Multe alte persoane au avut parte de pățanii la fel de stranii, unele dintre ele sfârșindu-se tragic, din păcate, cu moartea celor implicați...

Dacă e să privim prin ochii lui Marian A. și Liviu M., lumea de dincolo există și, din când în când, în anumite locuri și în anumite condiții, ea se intersectează cu lumea noastră, producând efecte de cele mai multe ori devastatoare pentru protagoniștii din lumea celor vii.

Sătenii din zona Bisericii Arse au propria teorie prin care încearcă să explice fenomenele stranii care se petrec acolo. Ei susțin că dragostea mare dintre Ioana și Mihai al Ursului,

neîmplinită, nedusă la final, atât de tragic stopată de ura criminală a preotului Valerie, a închis porțile către Rai și Iad, blocându-i pe toți într-un spațiu situat undeva între cele două lumi, a noastră și a spiritelor.

Deși am fost curios să știu dacă duhurile celor patru persoane mai bântuie încă prin preajma localității de la poalele munților Apuseni, recunosc că mi-a fost teamă să merg până acolo și să întreb sătenii. De aceea, m-am rezumat la a prelua povestea de la cei doi arheologi și de a o istorisi aici, lăsându-vă pe dumneavoastră să trageți concluziile pe care le credeți de cuviință...

Piatra blestemată

Triumful judecății asupra
materiei nu pare încă desăvârșit.
Winston Churchill

Următoarea scornitură mi-a fost istorisită de prietenul unui amic de-al meu, după ce eu m-am arătat interesat de astfel de experiențe de viață. Inițial am fost oarecum sceptic în a-i accepta veridicitatea, căci nu orice poveste merită a fi prezentată într-o carte de asemenea factură și, oricum, nu-mi propusesem să ofer cititorilor mei simple povești; oamenii, în general, au tendința de a înflori aspectele cutremurătoare, neobișnuite, stranii, ale vieții lor, pentru a ieși astfel în evidență, pentru a capta interesul celorlalți semeni. Dar când am stat de vorbă mai îndelung cu domnul G.S., mi-am dat seama că în spatele poveștii lui se găsește o dramă demnă de crezare. El însuși este o persoană credibilă, un om de afaceri cu destul de mare succes, care nu s-ar compromite scornind o asemenea poveste. Mai ales că ceea ce i s-a întâmplat nu l-a afectat numai pe el, ci și pe

membrii familiei sale. Pentru o mai bună narațiune și pentru ca mesajul să ajungă nealterat la dumneavoastră, am ales descrierea la persoana I, ca și cum domnul G.S. vi s-ar adresa chiar el, personal. Sper ca și această nouă istorisire să vă dea de gândit înainte de a face un lucru pe care majoritatea îl facem...

***

„Era o piatră. O simplă piatră cenușiu-verzuie, grunțuroasă, din granit. Dar natura îi dăduse o formă de-a dreptul incitantă; după părerea mea, oricine ar fi văzut-o, acolo, jos, în peșteră, s-ar fi aplecat peste balustradă și ar fi luat-o neîntârziat ca amintire. Și-apoi, ce altfel de suvenir poți lua dintr-o peșteră în afară de pietre?!

Mă aflam în orașul Brno, din Cehia, la un seminar de afaceri și, pentru că ajunsesem acolo mai devreme cu o zi de desfășurarea seminarului, s-a hotărât vizitarea peșterii de către întreg grupul de oameni de afaceri români. Asta se întâmpla în primăvara lui 2000...

Ei bine, profitând de întuneric și de faptul că partenerii mei se îndepărtaseră, în frunte cu ghidul ceh, am sărit peste balustrada de lemn și am luat acea piatră neobișnuită. Am ascuns-

o în haină, la piept. Nu era mare. Cam cât pumnul unui bărbat matur. Cum spuneam, ce m-a impresionat la ea a fost forma: era... aproape dreptunghiulară, ca și cum ar fi fost sculptată de mână de om, iar pe una dintre fețe avea un con ascuțit, aidoma unui vulcan în miniatură. De cum am zărit-o, m-am și gândit ce întrebuințare să-i dau: aveam s-o fac press-papier pe biroul meu. Curățată, spălată bine, apoi lăcuită cu un lac transparent, avea să arate foarte bine acolo!

Mi-am urmat apoi colegii, parcurgând traseul indicat de ghid prin peșteră, cu un sentiment de mulțumire în suflet: îmi luasem o amintire frumoasă din Cehia. De fiecare dată când aveam să mă uit la acea piatră aveam să retrăiesc momentele plăcute ale vizitei în peștera de lângă Brno.

Problemele au început, însă, încă de a doua zi. De dimineață, când coboram scările spre restaurantul hotelului unde eram cazați, ca să iau micul dejun, m-am împiedicat de covorul care acoperea treptele și am căzut de-a rostogolul pe scări. Mi-am luxat glezna stângă! Durerea a fost atroce, dar aveam printre noi un medic care mi-a cercetat piciorul și a hotărât că nu e rupt. Mi-a pus un bandaj elastic, ca să-mi țină glezna strânsă. De la o farmacie am cumpărat un unguent și niște calmante și, astfel, am putut să fiu prezent la seminarul

pentru care mă dusesem până în Cehia. Am pus totul pe seama ghinionului. La urma urmelor, i se putea întâmpla oricui să se împiedice și să cadă. Mentalitatea mea nu e una care să mă facă să mă plâng de orice inconvenient...

Seminarul de afaceri era structurat pe patru sesiuni, de câte patru ore fiecare și, pentru toate patru, cumpărasem un singur bilet, de 100 de dolari; la fiecare sesiune, din bilet se detașa un colțișor, inscripționat cu numărul sesiunii. Așa că trebuia să am mare grijă de bilet pentru a putea participa la întreg seminarul. Îl păstram bine, în portvizitul pe care-l țineam în buzunarul de la piept al sacoului. Cu toate acestea, ca un făcut, între a doua și a treia sesiune, nu l-am mai găsit! Enervarea a fost o simplă descărcare nervoasă; în afaceri este inutil să te enervezi, căci nervii îți împiedică judecata limpede, căutarea de soluții... Așa că am oftat, am băgat iar mâna-n buzunar și am mai scos 100 de dolari, pentru un nou bilet. În astfel de situații îți dai seama cu adevărat ce bine e să ai destui bani. Căci abia în momente de criză realizezi valoarea banului și ceea ce poate face el pentru tine...

Aproape de sfârșitul seminarului glezna mi se umflase al naibii de tare. Când a început ultima sesiune eu eram la spitalul de urgență

din Bmo, unde medicii cehi au hotărât să-mi pună piciorul în ghips. M-am împăcat și cu asta, cu toate că întreaga operațiune mi-a mai scos vreo 400 de dolari din portofel. Noroc că fusesem prevăzător și luasem suficienți bani la mine...

Ghinion! – mi-am spus. Iar când ai ghinion, cel mai bine e să nu te gândești la el, ci la lucruri pozitive, care îți fac plăcere și te binedispun. E adevărat că gândirea pozitivă nu e un panaceu universal, însă, când gândești pozitiv, poți trece mai ușor peste momentele dificile, peste momentele din viață când ai, într-adevăr, probleme.

Iar problemele, în ceea ce mă privește, au continuat. Pe drumul de întoarcere spre țară, autocarul cu care ne deplasam a avut nu mai puțin de patru pene de cauciuc și una de motor! Cei doi șoferi erau de-a dreptul dezarmați. Își făceau cruci peste cruci și spuneau că nu li s-a întâmplat niciodată așa ceva! Și erau șoferi cu ani lungi de experiență pe cursele internaționale, iar mașina, un Volvo, era abia la a doua ieșire din țară! Am întârziat o zi și jumătate. Iar la vama Borș, între Ungaria și România, am fost nevoiți să stăm aproape șapte ore!... Exasperant!

Când am ajuns, în cele din urmă, în București, mă simțeam atât de obosit încât aveam chef doar de odihnă! De multă odihnă!

Lipsisem o săptămână de acasă, timp în care se adunaseră o grămadă de lucruri de rezolvat, căci afacerile nu stau și au prostul obicei să nu țină cont de starea ta de sănătate... Așa că mi-am propus o refacere rapidă și... din nou pe cai!

Piatra pe care-o luasem din peșteră și-a ocupat locul stabilit, pe biroul meu de-acasă, dar nu-mi mai făcea absolut nicio plăcere s-o privesc. Amintirile pe care mi le stârnea nu erau deloc așa cum mă așteptasem. Tot ce-mi evoca era un șir întreg de probleme... Și o cruntă și dureroasă oboseală... Și cheltuieli neașteptate, destul de mari... Și-un seminar de afaceri la care ratasem ultima sesiune, de obicei cea mai importantă dintre toate...

Cu piciorul în ghips nu puteam să mă urc la volan, așa că am rugat un angajat de-al meu să-mi dea o mână de ajutor în acest sens. Mi-am limitat întâlnirile doar la cele cu adevărat esențiale și, de a doua zi, mi-am propus să rezolv tot ce se adunase cât lipsisem de la firmă.

Într-unul din drumurile prin oraș, însă, a căzut pe capul meu altă năpastă! Un șofer de autobuz mai vitezoman a pierdut controlul volanului și a intrat în plin în noi! Angajatul meu a suferit un traumatism cranio-cerebral cât se poate de serios, iar eu, fir-ar să fie, m-am ales cu mâna stângă fracturată! Fără a mai

pune la socoteală alte răni, mai puțin grave, dar deloc superficiale...

Deja era... prea mult! începusem să intru la idei. Nu se putea așa ceva! Nu se putea să mi se întâmple toate numai mie, așa, dintr-o dată, chiar dacă proverbul potrivit căruia o belea nu vine niciodată singură îmi demonstra din plin că are o mare doză de adevăr în el. Cu piciorul și mâna în ghips, după douăsprezece ore petrecute în spital – după o mulțime de griji privind starea de sănătate a angajatului meu, care, mulțumesc lui Dumnezeu, și-a revenit în cele din urmă și s-a făcut bine –, am ajuns acasă. Soția și fiica mea erau extrem de îngrijorate. Amândouă stătuseră cu mine în spital și erau obosite. Și nici eu nu mă simțeam bine... Și nu înțelegeam ce se petrece... Nu înțelegeam absolut deloc!...

În pofida treburilor pe care le aveam de rezolvat, am hotărât să rămân acasă, pentru refacere. Dar a doua zi, spre seară, a sunat telefonul. Secretara m-a anunțat că ne-a luat foc depozitul de materiale! Era *îndeajuns!!!*

Cu toată încrederea de sine de care știu că dau dovadă în situații de criză nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă nu cumva peste viața mea și a familiei mele se abătuse un blestem nenorocit. Când te confrunți cu astfel de probleme începi să analizezi pas cu pas zilele, lunile și anii ce-au trecut, încercând să

identifici ce rău ai făcut și cui, de ți se întoarce înzecit? Așa am procedat și eu, găsind câteva situații în care – deși pe moment crezusem că am dat dovadă de *fair-play* – greșisem față de unele persoane. Am zis că de-acolo mi se trage și că acum a sosit vremea să îmi plătesc polițele...

Mă resemnasem cu această idee, când soția mea a venit plângând la mine.

— Nu mai rezist! a explodat ea. Ce se petrece? Ce-ai făcut acolo, în Cehia, de s-au abătut toate necazurile astea pe capul nostru? Unde-ai fost?!...

— Unde să fiu? am ridicat din umeri. Unde-au fost și alte câteva sute de români. La seminar...

— Și lor de ce nu li s-a întâmplat nimic, iar peste tine au nimerit toate, ca un șuvoi? Că de-acolo au început blestematele astea de necazuri!...

Era revoltată și speriată în același timp. Nu pentru că n-ar fi putut face față problemelor care se iviseră pe nepusă masă în viața noastră, ci pentru că îi era... frică. Și-i era frică pentru că nu înțelegea, nu putea pricepe de ce se întâmplă toate acestea, așa, dintr-o dată, într-un timp atât de scurt. Am liniștit-o în cele din urmă, explicându-i că așa a fost să fie, că în viața unui om se mai petrec și astfel de necazuri și că, vorba proverbului, „o belea nu

vine niciodată singură”. M-a lăsat în dormitor cu gândurile mele și a plecat la treburile ei, purtând încă lacrimi de durere și teamă în ochi.

Cele spuse ca s-o liniștesc mi-au revenit în minte și, analizându-le, am ajuns la concluzia că eu însumi eram speriat; îmi era mie însumi *frică.* Pentru că toate necazurile respective, deși se desfășuraseră după o logică, aveau o șansă la un milion să se întâmple în mod natural. Cu toate că încercam să mă autoliniștesc spunându-mi ce-i spusesem soției mele, de undeva din adâncul conștiinței îmi răbufnea cu putere o grămadă de ipoteze înspăimântătoare, a căror concluzie era, invariabil, una singură: *pe capul meu căzuse un blestem!* Conștientizarea acestui lucru m-a înspăimântat și mai tare, căci împotriva blestemelor nu știam cum să mă lupt, nu știam cum să le fac față, nu știam cum să le înving...

Am pus mâna pe telefon și mi-am sunat secretara. La firmă era un adevărat babilon și când mi-a spus că doi dintre angajați vor să-și dea demisia din cauza necazurilor care mi se întâmplau – și care, credeau ei, aveau să se întoarcă și împotriva lor și a familiilor lor –, am simțit că înnebunesc. Cum Dumnezeu era posibil așa ceva? Cum?! Am rugat-o pe secretară să îl caute pe preotul în a cărui parohie eram și să-l roage să-mi facă o vizită acasă, cât mai urgent. Dacă mă aflam lovit de

un blestem, atunci numai bunul Dumnezeu și preotul erau cei care mai puteau îndepărta necazurile...

Părintele a sosit repede la mine acasă, după mai puțin de o oră și jumătate. Mai intrase în casa mea doar o dată, de Bobotează, însă eu nu apucasem să stau de vorbă cu el niciodată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el calm.

Era un bărbat în vârstă, blând, cu o privire senină, plin de pace. Răspândea în jurul său o stare de bunătate de-a dreptul apostolică. I-am povestit, cu răsuflarea întretăiată, prin ce trecusem în ultimele zile. M-a ascultat atent, cu ochii țintă într-ai mei, iar când am terminat mi-a luat palma într-a sa și, continuând să mă fixeze cu privirea, m-a întrebat:

— Crezi că e vorba de un blestem?

— Da! i-am răspuns, gâtuit de emoție.

— Voi ține o slujbă de curățire în casa ta, mi-a spus el, fără să-mi dea drumul la mână. Dacă e necuratul, o să știu... Și atunci o să-ți spun ce ai de făcut.

— Mulțumesc, părinte! i-am zis.

Soția mea mă privi din cadrul ușii, cu lacrimi în ochi, mulțumindu-mi, la rândul ei, pe tăcute.

Preotul și-a pus patrafirul, apoi a umblat în geanta cu care venise și a scos o carte veche, legată în scoarțe de piele mâncate pe la colțuri și la cotor. S-a apucat să citească din ea, pe un ton moale, ca și când ar fi recitat o litanie în

barba-i albă, doar pentru el însuși. Cu cartea în mâna stângă, a început să se plimbe prin odaie, citind versurile sfinte și făcând semnul crucii cu mâna dreaptă, rămasă liberă.

Deși sunt un om credincios, n-am trecut prea des pe la biserica din cartier. Mi-am păstrat credința în suflet și am ținut de tradițiile creștine ca orice român. Insă preotul, în acea zi, m-a impresionat teribil. Atunci mi-am dat seama cu adevărat de ce avem cu toții nevoie de un preot în viața noastră, de un duhovnic care să ne ia în grijă sufletul și care să ne arate calea spirituală. De atunci pot spune că mi-am făcut un obicei din a frecventa slujbele de duminică și de sărbători. Căci am simțit pe pielea mea influența nefastă a răului și am realizat că numai credința și Biserica ne pot salva sufletele.

Eu nu m-am putut da jos din pat pentru a-l însoți pe preot prin toate camerele, cu toate că aș fi vrut, dar soția mea a făcut-o. L-a urmat pas cu pas și mi-a povestit ulterior tot ce s-a întâmplat când părintele a intrat în biroul meu.

— Eu am rămas în ușă, mi-a spus ea. El a înaintat câțiva pași și s-a oprit brusc, în centrul camerei, în mijlocul unui pasaj pe care-l citea din cartea sfântă. Era întors cu spatele la mine și de aceea nu i-am putut vedea expresia feței, dar din postura corpului i-am remarcat dintr-o dată starea de încordare; mi s-a părut că se

transformă într-un animal la pândă, care simte pericolul și e gata în orice moment să ia măsuri de apărare.

— Ce e, părinte, l-am întrebat eu îngrijorată, ați găsit ceva?!

Mi-a răspuns fără să se întoarcă:

— Da. În camera asta e ceva care a fost atins de necuratul! Și de-aici se trag toate necazurile voastre...

Am dus mâna la gură, înspăimântată.

— Ce este?! am întrebat.

— Nu știu, a zis el, apoi, întorcându-se spre mine: aduceți-mi o lumânare, vă rog.

M-am dus la bucătărie și am luat o lumânare neîncepută dintr-un sertar, apoi am revenit în biroul tău. Preotul se afla tot în mijlocul camerei, în aceeași poziție în care îl lăsasem, căzut pe gânduri; sau poate spunea rugăciuni în gând, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze. I-am întins lumânarea, dar nu a luat-o.

— Aprindeți-o, vă rog, mi-a cerut.

Nu aveam chibrituri, așa că m-am dus iar la bucătărie ca să iau unul. M-am întors în birou și am aprins lumânarea, apoi i-am întins-o. A luat-o cu mâna dreaptă, după care a închis ușor cartea sfântă ce o ținea în stânga și mi-a întins-o să i-o țin. Îi tremurau mâinile, iar chipul său căpătase o încrâncenare ieșită din comun. Ochii îi scăpărau ca două scântei. Era extrem de încordat, iar buzele îi deveniseră o simplă

linie dreaptă, semn că ceea ce se afla în biroul tău nu era ceva de joacă. Mi-a transmis și mie încordarea lui și a început să-mi fie iarăși frică.

— Ce e, părinte?! am îngăimat, cu glasul sugrumat.

M-a privit, dar nu mi-a răspuns, ca și cum m-ar fi auzit dar n-a înțeles întrebarea. L-am lăsat și m-am retras în pragul ușii, fără să mă întorc vreun moment cu spatele la el. Muream de frică, dar eram curioasă să văd ce se petrece și asta mi-a dat curajul să rămân acolo.

— Și ce-a făcut părintele? am întrebat-o pe soția mea, după ce și-a mai potolit respirația agitată.

Ea a continuat:

— Cu lumânarea aprinsă în mâna-i tremurătoare, a început să pășească încet prin cameră, murmurând neîncetat acea rugăciune. S-a îndreptat mai întâi către bibliotecă, plimbând lumânarea de-a lungul rafturilor cu cărți, ca și cum fumul ce ieșea din ea ar fi avut menirea de a îndepărta răul aciuat în volumele de pe rafturi. Lumânarea ardea bine, cu o flacără micuță, galbenă, ca o picătură de foc jucând molcomă în vârful batonului subțire de ceară albă. Apoi părintele a trecut de bibliotecă și a ajuns la fotolii și la măsuță. A repetat gestul cu plimbatul lumânării de jur-împrejurul mobilei, dar nu s-a întâmplat nimic vizibil. În tot acest timp nu a încetat nicio clipă

litania aceea recitată cu voce joasă, profundă, pe care o simțeam vibrând cu atâta forță. Și a ajuns la birou. Acolo a început totul. Mi-e și frică să-ți spun!

— Spune! am încurajat-o eu.

— A trecut lumânarea pe deasupra telefonului și flacăra a fluturat deodată, ca bătută de o adiere de vânt. Iar când a ajuns cu ea lângă piatra pe care ai adus-o cu tine de la Brno, flacăra s-a stins brusc. Ca și când cineva ar fi suflat deodată în lumânare! Am avut chiar impresia, în acel moment, că simt în odaie un curent rece alergând înnebunit de colo până colo. Preotul s-a crispat și glasul său a devenit mai puternic în timp ce recita cuvintele sfinte. A ridicat capul spre mine, încordat, și mi-a făcut semn, grăbit:

— Veniți cu chibritul!

Deși eram înțepenită de frică, m-am rupt de tocul ușii și m-am dus spre birou.

— Aprindeți lumânarea! mi-a poruncit dur.

Și, te rog să mă crezi, așa am simțit cuvintele lui, ca pe o poruncă plină de forță, încărcată de putere, căreia nu i m-am putut opune absolut deloc. M-am grăbit să aprind pentru a doua oară lumânarea de ceară albă. Și-am dat să plec repede de-acolo.

— Rămâneți aici! m-a oprit părintele, scurt. O s-o stingă din nou!

Când l-am auzit spunând asta, mi s-au

înmuiat picioarele. Îmi venea să fug să mănânc pământul, dar cuvintele poruncitoare ale preotului nu m-au lăsat să fac asta. Și, cu ochii măriți de spaimă, am privit iar la lumânarea din mâna sa. Tremura când a îndreptat-o din nou spre piatra dreptunghiulară și, deodată, am remarcat că o împingea prin aer cu mare dificultate, ca și când o forță nevăzută i s-ar fi opus cu îndărătnicie. Glasul lui devenise acum extrem de puternic. Recita rugăciunea cu un patos și o forță debordante. Și, brusc, lumânarea se stinse iar. Pot să jur că atunci am auzit un șuierat puternic, ca și cum o ființă invizibilă ar fi suflat direct în ea!

— Aprindeți-o iar! strigă părintele. Repede!!!

M-am grăbit să scapăr chibritul, cu gesturi precipitate. Dar din cauza stării de surescitare în care mă găseam mi-a scăpat bățul din mână. A căzut pe birou fără să se stingă. Preotul l-a luat și a aprins el lumânarea. Chipul său devenise o mască poruncitoare, dură, iar vocea sa avea acum tonalități atât de aprinse încât parcă nu mai era el!

Când a dus iar lumânarea spre piatra aia blestemată, mâna sa părea să împingă într-un zid. Flacăra s-a stins iar și lumânarea s-a îndoit de la jumătate spre înapoi, părând că ceara s-a înmuiat dintr-o dată! Mi-am simțit picioarele ca de plastelină și am fost nevoită să mă sprijin de marginea biroului ca să nu cad. Mi-era atât

de teamă, Dumnezeule, atât de teamă!

I-am făcut semn soției mele să se oprească, pentru a-i da răgaz să se liniștească, să-și calmeze respirația. După două minute i-am cerut să continue, să-mi spună ce s-a întâmplat mai departe, dar n-a mai vrut cu niciun chip. Era prea înspăimântată și fiecare amintire legată de episodul ăla îi dădea frisoane reci. Nici până în ziua de azi n-am putut s-o conving să-mi mărturisească totul, însă, din informațiile disparate pe care le-a mai scăpat din când în când, cu diferite ocazii, am putut să-mi fac o idee despre desfășurarea evenimentelor.

Iată cum s-a terminat povestea pietrei blestemate pe care am avut nefericita idee s-o iau din peștera de lângă Brno. Preotul, ajutat de soția mea, a reaprins de nenumărate ori lumânarea, apoi a luat cartea sfântă și a deschis-o la o rugăciune pe care a citit-o cu glas tare, apăsat, poruncitor. La un moment dat, forța necurată din piatră s-a revoltat atât de tare încât întreg biroul a început să vibreze, apoi să bâțâie în toată regula, făcându-l pe preot să ridice glasul cu atâta forță încât l-am auzit și eu, de sus, din dormitor.

În cele din urmă, preotul a putut duce rugăciunea la bun sfârșit și totul s-a liniștit. Soția mea a simțit cum o pace binefăcătoare cuprinde atmosfera, iar flacăra lumânării n-a mai fâlfâit și nu s-a mai stins când părintele a

trecut-o pe deasupra pietrei. Se pare că a întrebat-o pe soția mea de unde aveam acea piatră, iar ea i-a răspus că din străinătate, fiindcă, în acel moment, nu și-a mai adus aminte de unde am luat-o. Preotul i-a cerut permisiunea să ia piatra cu el și soția mea i-a dat-o instantaneu, fericită să scape de ea.

Preotul a mai venit la noi de trei ori în următoarele zile. Ne-a făcut o moliftă la casă și ne-a adus două icoane și o candelă cu untdelemn, toate sfințite. Ne-a rugat să ținem tot timpul candela aprinsă și s-avem mare grijă ca, cel puțin treizeci de zile, să nu cumva să se stingă. Iar când l-am întrebat despre ce-a fost vorba, de ce ni s-au întâmplat atâtea grozăvii, mi-a răspuns simplu, cu detașare:

— Un demon, domnul meu. În piatra aia sălășluia un demon, captiv cine știe de când. L-am făcut să plece...

— Unde?

Nu mi-a mai răspuns. A ridicat ușor din umeri, m-a salutat cu o înclinare scurtă a capului și s-a îndepărtat.

N-am mai locuit în propria casă vreme de două săptămâni, dar apoi am revenit, reobișnuindu-ne încetul cu încetul. Anul trecut am decis însă să scăpăm de ea și am vândut-o, chiar dacă nu s-a mai întâmplat nimic neobișnuit de-atunci. Acum locuim în altă parte și m-am lecuit să mai adun pietre sau alte

lucruri de prin locuri străine. Nu poți ști niciodată ce încărcătură malefică ascund în ele și în ce fel îți pot afecta viața...”

***

Povestea lui G.S. nu este, însă, una singulară. Pe întreg cuprinsul globului pământesc, o mulțime de oameni au avut de suferit de pe urma unor asemenea obiecte cu încărcătură malefică.

Un caz mediatizat în presa din Marea Britanie se referă tot la o piatră, care provenea din situl arheologic numit Clave Crains, situat în Scoția. La sediul unei agenții scoțiene de turism a sosit un colet tocmai din Belgia. Coletul avea o greutate de aproape un kilogram și, când a fost desfăcut, s-a constat cu surprindere că înăuntru era... o piatră!

Explicația ciudatei încărcături a pachetului a fost găsită într-o scrisoare care însoțea coletul cu pricina. În ea, un turist belgian care beneficiase de serviciile agenției, cerea expres ca piatra să fie dusă cât mai grabnic la locul ei de drept, adică în situl arheologic Clave Crains, aflat în apropierea orășelului unde se găsea agenția de turism. Autorul scrisorii a recunoscut că furase piatra cu câteva luni în urmă, când venise într-o excursie cu familia prin acele locuri. El a ținut să o trimită înapoi

cu orice preț pentru că ajunsese la convingerea că piatra purta un blestem cumplit, care se abătuse asupra lui și familiei lui.

De când furase piatra, peste ai lui picaseră o mulțime de nenorociri: fiica lui își rupsese piciorul, soția lui se îmbolnăvise, fără ca medicii să-i poată stabili un diagnostic precis și, deci, fără să-i poată prescrie un tratament adecvat, iar el își pierduse serviciul, pentru ca, la câteva zile după aceea, să-și rupă o mână.

„Știu foarte bine că vă vine să râdeți de cererea mea – scria el în scrisoare –, dar vă rog mult de tot să duceți piatra la locul ei în Clave Crains, de unde-am luat-o! Sunt total convins că de la ea ni s-au tras toate necazurile pe care le-am îndurat.”

Clave Crains este o necropolă preistorică ce datează încă din neolitic. Ea include o serie de trei cercuri concentrice, formate din pietre deosebit de vechi, în mijlocul cărora există mai multe camere mortuare, din interiorul cărora arheologii au extras, de-a lungul timpului, mai multe oseminte umane. Localnicii, deși beneficiază din plin de pe urma acestui ansamblu arheologic, datorită turiștilor pe are acesta îi atrage an de an, sunt foarte superstițioși și evită să vorbească prea mult despre acel loc, spun ei, bântuit de spirite ancestrale, malefice.

Conducerea agenției de turism a dus piatra primită din Belgia la locul ei, în Clave Crains, însă un angajat al agenției a făcut publică întreaga poveste într-un jurnal local. Știrea a fost preluată apoi de presa din Marea Britanie, după care, prin intermediul Intemetului, toată lumea de pe glob a putut afla despre ea.

Toate aceste întâmplări ne determină să ne gândim de două ori înainte de a aduce acasă, drept suvenir, cine știe ce pietre sau obiecte uitate de timp prin cine știe ce coclauri. Noi știm că vouă nu vi s-a întâmplat nimic de acest fel, însă... la un moment dat... poate că ați adus în bagaje...

la vedeți ce pietre sau obiecte vechi aveți prin casă! Le știți proveniența? Știți prin ce mâini au mai trecut?

Sunt sfințite?!

Nu?!!!...

Sacul cu pâine...

...adevăruri pentru cei care cred,
dar mai ales pentru cei care nu cred.
Hristache Popescu

— Lucram la CFR de vreo două luni și eram tare mândru că reușisem să-mi găsesc servici' la București. Se întâmpla prin '62 și eu eram p-atunci în etate de 31 de ani. Din primul salar' mi-am luat bicicletă Tohan, ca să am cu ce să fac drumul până la gară și-napoi. Tare mândru eram de bicicleta aia... Am avut-o până acu' trei ani... Bună, foarte bună bicicletă...

Numele celui care îmi mărturisește povestea sa stranie este Ilie Florea. Are 79 de ani și este încă în putere. Oamenii din satul său, Bumbuia, îi spun nea Florică, folosind numele de familie și nu prenumele, cum se procedează de obicei. Am ajuns la el trimis de nepotul său cel mai mare, care mi-a povestit prima dată întâmplarea prin care a trecut bunicul său. Aflând că bătrânul încă mai trăiește, m-am hotărât să fac un drum până în comuna Gura Foii, în apropiere de Găești, ca să-mi culeg informațiile direct de la sursă. Spre norocul

meu, am descoperit acolo încă o întâmplare extraordinară, pe care o voi relata cu amănunte în capitolul următor. Acum, însă, să revenim la nea Florică și la... sacul cu pâine. Căci despre un sac cu pâine este vorba...

— Veneam de la gară, de la Găești, cu bicicleta. Se-ntunericise-afară, că trecuse bine de zece seara, s-apropia chiar de unșpe, da' era frumos timp, călduțel-așa, o plăcere să mergi cu bicicleta. Pe șoseaua din pădure mi-a fost ușor, că drumu' era ca-n palmă de plat și dinamu' cădea bine pe cauciucu' roții și farul dintre coame dădea destulă lumină. Da' când am cotit spre sat și-am intrat pe drumu' de pământ, neasfaltat, mi-a fost mai greu, că lumina farului juca de colo-colo ca nebuna, numa' pe drum, în față, nu stătea! Și cum pedalam eu așa, deodată, lângă un pod dau cu roata-ntr-un sac aflat chiar în mijlocu' drumului! Am înjurat – „Grijania mă-sii!" –, că era să mă dau de-a berbeleacu' cu bicicletă cu tot...

Nea Florică se încruntă amintindu-și, dar apoi fața i se luminează iar și un zâmbet îi înflorește pe tot chipul.

— M-am dat jos din șa și-am rezemat bicicleta-n cric, continuă el. Ea n-avea cric când am cumpărat-o eu, că nu se vindea cu cric, da' i-am făcut eu unul, că-mi plăcea să meșteresc toată ziua la ea... Doamne, ce

Tohan am mai avut!... Și cum îți zisei, m-am dat jos din șa și-am dat să m-aplec să văd ce era cu sacu' ăla. Da-mi zisei, în gându' meu, să nu fie-al v'unui vecin de prin sat, care să-l fi pierdut p-acolo, să-l fi scăpat de pe por'bagajul la bicicletă. Și m-am uitat în stânga și-n dreapta, cu băgare de seamă. Nici țipenie! Parcă tot satu' era părăsit, ca dup-o bejenie. Atunci am simțit eu prima dată că nu e ceva curat la mijloc... Da' eram tânăr, eram bărbat, eram în putere, nu-mi sta nimeni în față când vroiam eu! Am întors roata bicicletei, ca lumina farului să cadă pe sac, și-am ridicat-o un pic, să-nvârt roata ca să fac lumină.

Era un sac d-ăla de cânepă, obișnuit, fără nici o ștampilă de vopsea pe el, așa cum era' alea pe care le manevram eu la servici' toată ziua. Și era plin cu chestii mari, rotunde, ca niște pepenași sau dovlecei, c-așa se vedea forma prin pânza groasă a sacului. La gură era legat c-o sfoară răsucită de mai multe ori și-nodată bine. M-a făcut curios. M-am aplecat și l-am pipăit. Erau tari la atingere chestiile-alea din el, iar pe unele fețe am simțit cu buricele la degete niște șanțuri, așa, ca niște crestături. Și toate era' rotunde. Și-atunci mă dumirii, după pipăit, că sacu' era plin cu pâine! Era pâine din aia rotundă, d-aia neagră, de se dădea la animalele din bătătură pe vremuri. Că porumbu' și grâu' mergea la colectiv, da'

pâinea neagră era atât de ieftină că oamenii cumpăra’ cu sacu’ și-o dădea la porci. Cu ce să-ngrași dobitoacele când n-ai porumb? Da’ așa se-ntâmpla numa’ pe la noi, c-am auzit că-n alte părți, prin țară, era lumea amărâtă rău de tot, că n-avea’ nici ce să mănânce, săracii oameni! S-a trăit rău în țara asta pân’ unele părți, taică... S-a trăit rău până pân ’70, dup-aia a fost mai bine v’o zece ani, apoi iar a venit urgia peste noi, până l-a omorât ăștia pă cizmar...

— Și ce-ați făcut cu sacul? i-am întrerupt eu efuziunile trecutului.

— Păi, ce era să fac? Ia, c-aveam și eu porci în bătătură, deh! L-am luat de jos și l-am aburcat pe por’bagaju’ bicicletii. Era greu, nu glumă, peste treizeci de kile!... Da-mi ținea portbagaju’ la Tohan, că-l modificasem eu cu mâna mea după ce-l luasem. Făcusem un sistem din fier forjat, să țină la greutate. Că căram pe el tot felu’ de greutăți, ba de la servici’, ba de la câmp. Țapănă bicicletă am avut, Tohanu’ ăla!... Am prins sacu’ de por’bagaj c-o cameră de cauciuc, o cameră de roată de bicicletă, mai trecută, găurită, pe care-o țineam special pentru așa ceva legată de por’bagaj, luată de la o bicicletă mai veche, de pe timpul războiului... Și-am pornit cu el spre casă.

Am ajuns târziu, p-un întuneric beznă. Și nu

m-am întâlnit cu nimeni pe drum, ceea ce nu mi se mai întâmplase niciodată până atunci. Țiu minte c-am stat un pic în poartă, așa, și m-am gândit la chestia asta... Da' mi-am zis că, deh, poate că consătenii mei veniseră mai devreme de la servici', de pe la câmp, cine știe de pe unde, și se băgaseră la bârloagele lor, c-a doua zi, deh, trebuia s-o ia de la cap. Da' era prea frumos p-afară ca să nu mai zăbovească și ei un piculeț, că era o noapte și-un aer... Și asta a fost problema care m-a mirat pe mine!...

Ei, și-am intrat eu în curte, cu sacu' pe bicicletă, tot voios, da' mai puțin, că mă mirase tare – cum îți spusei – liniștea-aia neomenescă din sat. Bumbuienii nu era' așa...

Și de cum am intrat pe poartă, deodată, fără niciun sunet, câinele meu a sărit ca o fiară pe sacu' cu pâine! Părea turbat, măiculiță, nu altceva! Mârâia și gâjâia și cu colții da' să rupă sacu', d-am fost nevoit, ca niciodată, să-i dau v'o două șuturi ca să-l fac să plece d-acolo!

— Lăbuș!!! am strigat la el. Marș la coteț, fir-ai tu al răului să fii! Marș! Ce te-a apucat, te-a lovit strechea?!

Da' câinele nu se da' bătut nici în ruptul capului. Încerca să latre aprig, că-l știam cum latră el de obicei, da' acum abia de putea să scoată un mârâit răgușit, rău, dă mi s-a făcut mie frică de el! Părea că-i rămăsese lătratu-n gâtlej, nu altceva!

— Lăbuș!!! am urlat la el. Fi-ți-ar viața afurisită! Marș la coteț, blestematule!

Și l-am luat iar la șuturi, ținând bicicleta între mine și el ca p-un scut, că chiar mi se făcuse frică de el. Cu animalele astea nu e bine să te pui nicicând, chiar dacă e-ale tale și le-ai crescut de mici. Că animalu', domne, e animal. Nu știi ce-i trece prin minte și-odată te-apucă de beregăți, de scurge toată viața din tine-ntr-un minut! Nu e de joacă cu ele, domne, nu e de joacă deloc! Că câte d-astea, accidente d-astea, s-a-ntâmplat și p-aici, pe la noi, Dumnezeule!...

M-am apropiat de casă, cu câinele sărind la mine ca apucat de streche și cu bicicleta folosită pe post de pavăză. Afară, la intrarea de la bucătărie, aveam un bec agățat la streașină, dar atunci nu era aprins și m-a mirat tare și asta. De obicei, de cum se lăsa întunericu', Anica mea aprindea lumina-n curte. Da-n seara aia n-o făcuse!

— Anico! am strigat-o. Ieși, fa, d-acolo, că nu-ș' ce-are Lăbuș! Ieși cu-n ciomag, tu, și-altoiește-i v'o două pe spinare, fi-i-ar coastele să-i fie!... Ieși, fa, Anico! Anico!!!

Da' cu toate c-am strigat-o cu foc, Anica mea n-a ieșit cu niciun chip din casă. „O fi cu copiii, mi-am zis, și nu poa' să m-audă. Fir-ai tu să fii de muiere! O să am eu grijă și dă cojocu' tău!" – i-am promis, înfuriat.

Și, din cauza câinelui, am dus bicicleta-n grajd, să nu sară animalu’ pe sac și să-l sfâșie. Am închis ușa la grajd și-am aprins becu’. Aveam p-atuncea un juncan și două vaci de lapte. De cum am intrat la ele, a-nceput să s-agite, să dea din copite, să se smulgă-n lanțuri, că era’ toate legate cu lanțuri la iesle. Am zis c-a dat strechea-n ele, nu altceva! Ce avea’, domne, toate, de să-ncura’ atâta?!...

Am rezemat bicicleta d-un perete și m-am dus de le-am mângâiat pe greabăn și le-am vorbit blând, să le calmez. Da’ tot nu s-a’ liniștit. Ba cum mă simțea’ în preajma lor, cum se foia’ toate și dădea’ din copite ca blestematele. „Ce să fie, mă, asta? – mă-ntrebam în sinea mea. A venit sfârșitu’ lumii sau s-apropie v’un cutremur și ele-l simte?” îmi făceam o mulțime de gânduri, care mai de care mai... d-ăsta, mai catastrofal, da’ n-am mai auzit niciun alt animal din sat făcând ca ale mele, așa că n-avea cum să fie cutremur. Când e-nainte de cutremur s-agită toate, peste tot, prin toate bătăturile, că ele simte dinainte ce-o să vie...

— Și ce-ați făcut cu sacul cu pâine? l-am întrerupt eu încet, readucându-l din nou la subiect.

Se-ncinsese bine la vorbă nea Florică Iliuță și-l vedeam cum îi făcea plăcere mare să retrăiască amintiri. Și avea un așa talent de

povestitor, își schimba atât de dibace tonalitatea și expresia feței încât mă captivase. Însă, chiar dacă îmi plăcea enorm să stau să-l ascult debitând câte-n lună și-n stele, eu mă dusesem acolo să aflu povestea sacului cu pâine și trebuia, eram nevoit, pentru cititorii mei, să-l fac să istorisească subiectul cu pricina. Pe cât posibil, evident, căci vârstnicilor, mai ales celor înzestrați de natură cu talent oratoric, greu le poți stăvili amintirile.

— Sacul cu pâine? întrebă el, scuturând din cap, un pic iritat de întreruperea mea. Păi, cum zisei, am rezemat bicicleta d-un perete al grajdului, d-am liniștit animalele-alea, apoi m-am întors la bicicletă. De obicei n-o țineam în grajd, ci în casă, pe sală – nu puteai să ții frumusețe de Tohan, nou-nouț, în grajd sau, mai rău, Doamne-ferește, pă undeva p-afară! –, da' atunci intrasem acolo, în grajd, să scap de câinele ăla turbat și să las sacu' cu pâine pentru porci. Și am desfăcut eu cauciucu', am apucat sacu' d-un colț, de la fund, să-l dau jos de pe por'bagaj. Și-odată, ptiu!, odată-mi zvâcnește mâini, de l-am aruncat cât colo!... Ce Dumnezeu!?... – zisei. Și mă trecură bâzdâcii-așa, din cap până-n picioare, de mă năduși tot!

Sub ochii mei îngroziți, sacu' se zbatea pe țimentu' de la grajd ca și când în el ar fi fost nu-ș' ce animal furios. M-am tras doi pași

înapoi, speriat. Juncanu', mai să rupă lanțu', nu altceva! Iar vacile, amândouă, se smucea' ca lovite de streche, dând din copite ca apucatele! Nu-mi venea să cred!...

Mi-am făcut o țâră de curaj și i-am tras sacului un șut, cu vârful pantofului. D-abia l-am atins. Animalu' din el s-a potolit pe dată. Nicio mișcare n-a mai făcut! Vacile și juncanu', la rându' lor, se potoliră și ele. O liniște d-asta d'apasă sufletu' s-a lăsat peste toate. Atunci nu mi-am dat seama de asta, da' după-aia, la câteva zile, stând eu și judecând prin ce-am trecut, mi-am amintit că nu mai auzeam nimica, nici măcar zgomotele satului, ălea făcute-n orice clipă, sunetele ălea care-ți arată că așezarea-i vie, că-n ea trăiesc oameni... Și zgomotele alea muriseră... Murise parcă tot, în afară de mine...

Ușor, tiptil-tiptil, ca un hoțoman, m-am aplecat peste sacu' de cânepă. De la depărtare de-un pas, ciucit pe vine, l-am împuns cu vârful degetului și mi-am tras mâna repede. Era moale. Și n-a făcut nicio mișcare. L-am mai împuns o dată. Același răspuns – nicio mișcare. M-a mirat mult chestia asta!...

Așa că m-am ridicat în picioare și-am început să-i dau ocol, să-l cercetez mai bine, din toate direcțiile. Își schimbase forma! Și parcă se mai micșorase – sau, cel puțin, așa mi s-a părut mie la primu' ochi. Era prea ciudată

blestemăția aia de sac... Iar eu eram prea curios d-acuma ca să mă dau bătut...

Am lăsat deoparte și teamă și tot și m-am repezit în el. L-am ridicat de gură în sus, c-o singură mână, că se ușurase bine. Ce era înăuntru nu mai era ca pâinea, era ca carnea – parcă ca carnea vie!

Atunci mi-a dat prin minte prima oară că-năuntru ar putea să fie-un câine! Sau, poate, mai mulți. Ori, poate, pisici – că oamenii de la sate așa face cu orătăniile care să-nmulțește prea mult pe bătătură. Decât să facă v'un păcat cu ele și să le ia viața, le bagă-n saci de cânepă, pe care îi duce departe de casă și-i aruncă pe cărări mai puțin umblate, pe câmpuri și prin păduri. De cele mai multe ori, animalele sunt găsite de oameni, care le eliberează; dacă nu mai știu a se-nturna acasă, se-aciuează și ele pe unde pot și, de cele mai multe ori, sfârșesc adoptate de oameni milostivi, prin fundu' v'unei gospodării omenești. Am râs când mi-am dat seama că asta găsisem și eu și că mă speriasem ca prostu' satului, ca și când aș fi fost un băiețandru. Fără să mai stau pe gânduri, am tras de sfoara care strângea capu' sacului și-am desfăcut-o...

Moș Florică răsuflă adânc și trase mult aer în piept înainte de a reîncepe. Privirea i se schimbă dintr-o dată; din veselă și sfătoasă,

devine una rece, dură, tăioasă, ca și când ar vrea să transmită prin ochi, înaintea gurii, că nu-i de glumă cu astfel de întâmplări, oricât ar fi ele de incredibile pentru unii.

— Ce s-o mai lungesc!? exclamă el deodată. Din sac a ieșit, domne, un copilandru-n pielea goală, care s-a-ntins și mi-a altoit două palme ca fulgeru', d-am văzut stele verzi! N-am avut timp nici să clipesc! Apoi a zbughit-o pe ușă-afară, râzând gros, gros de tot, de mi-a-nghețat sângele-n mine!

Am căzut în genunchi, cu ochii după sacul de cânepă, dar dispăruse și-ăla! Eram atât de speriat că-mi clănțănea' dinții în gură, da' mi-am dat seama de asta mai târziu, mult mai târziu... Obrajii-mi ardeau unde palmele copilului loviseră cu atâta putere. Simțeam cum îmi ies văpăi din față. Eram atât de uluit încât nici nu mai puteam lega un gând de altu'. Glasurile, de-acu' potolite, ale vacilor și al juncanului ajungeau la mine ca dă pă altă lume, ca și cum m-aș fi găsit într-un vis. Da' eram prea uimit să mai pot să mai, cum să zic?, să mai reacționez în vreun fel... Pur și simplu, nu mai știam pă ce lume trăiesc!

Nu știu după cât timp a-nceput să să-nchege în cugetu' meu primele vorbe-ale lu' „Tatăl Nostru". Le-am repetat ca o placă stricată, mereu și mereu, până când mi-am adus aminte toată rugăciunea. Da' cum am terminat-o și

am spus „Amin!” și-am făcut Sfânta Cruce, toată tensiunea aia și frica s-a’ făcut fum și-a’ dispărut ca și când nici n-ar fi fost. Și atunci am putut să mă ridic iar în picioare. Parcă revenisem la viață după leșinătură, așa mă simțeam. Am făcut primii pași ca un bolnav sculat dintr-un scaun cu roate și care atunci învață să meargă iar.

Când am ajuns în casă mi-am găsit nevasta făr’ dă nici un păs, jucându-se cu copiii. S-a speriat grozav când m-a văzut. Mi-a pus palmele pe obraji și m-a-ntrebat de ce-i am așa-nroșiți, dar nu i-am dat răspuns. Nu știu ce m-a făcut să procedez așa, însă nu le-am zis nimica alor mei în seara aia. Și bine-am făcut până la urmă, că n-ar mai fi vrut să doarmă acolo toată noaptea!

A doua zi de dimineață, înainte să plec la București, la serviciu, le-am povestit prin ce-am trecut. Anica n-a mai stat o secundă pe gânduri. A alergat de l-a adus pe părintele Andrei să țină slujbă de curăție. Seara, mi-a povestit Anica, speriată, c-a stat popa-n grajd mai bine d-o oră și că n-a lăsat pe nimeni să intre până n-a terminat. Și ne-a recomandat să dăm la abator vacile și juncanu’... ceea ce am și făcut în săptămâna următoare.

Am stat și eu de vorbă cu el, duminică, la biserică, după slujbă, și mi-a confirmat ce bănuiam:

— Ilie, tată, ăla a fost Necuratu’, mă! Ai dus în grajd, la vaci, un drac, măi Iliuță... sau un pui de drac... ce-o fi fost!...

Nu mi-a venit deloc ușor să accept lucru’ ăsta, dar altă explicație n-am putut să găsesc. Și-apoi, chestii d-astea se-ntâmplă la noi în sat de sute de ani, da’ oamenii s-a-nvățat să nu mai spună la nimenea, ca să nu mai creadă lumea despre ei că sunt țăcăniți, duși cu pluta. Și de mine râdea’ colegii la servici’:

— Iliuță, l-ai văzut pe dracu’ gol, mă!?

Înghițeam în sec și tăceam, râzând și eu cu ei, cântându-le în strună. Căci lumea, domnu’ meu, e rea când vine vorba de lucruri d-astea ciudate. Omu’, până nu i se-ntâmplă lui, nu crede și pace bună! Iar când simte pe pielea lui și vede cu ochii lui, e luat în batjocură și, din cauza asta ține mai mult în el. Întâmplări d-astea sunt peste tot în lume, da’ n-o să auzi despre ele decât foarte rar, tocmai din cauza asta. Nu e ușor să crezi că mai e și altceva cu noi, aici, pă lumea asta! Nu-i deloc ușor!...

M-am despărțit de nea Florică Iliuță cât se poate de cordial, mulțumit de documentarea pe care am făcut-o. În plus, așa cum vă spuneam la începutul acestui capitol, tot el mi-a îndrumat pașii către următoarea întâmplare, petrecută într-un sat apropiat de Bumbuia, Catanele. Protagoniștii întâmplării sunt prieteni cu nea Florică, așa că nu mi-a fost deloc greu

să-i găsesc și să-i conving să-mi povestească prin ce-au trecut. Iată despre ce este vorba:

Vaca și extratereștrii

Tăcerea veșnică a acestor spații
nemărginite mă înspăimântă.
Blaise Pascal

— Trecuseră vreo două ceasuri după miezul nopții când mi s-a făcut de... deșertat bășica udului – povestește G.G., un bărbat la 72 de ani, încă în putere, cu o barbă albă, îngrijită, și niște ochi albaștri, curați, scânteietori, plini de viață. Ei, și m-am dat eu jos din pat, de lângă baba mea...

— Un' te duci? m-a-ntrebat ea, cuprinsă de mrejile somnului, simțindu-mă.

— Pân' la closet. Dormi acolo!...

Mi-am tras un fâș pe mine, că era toamnă rece afară. Burnița și bătea un vânticel năbădăios dinspre ruși. Iar când vântu' bate dinspre ruși, să te ții, că-i belea mare! Nu te joci cu vântu' ăsta rusescu'!...

(G.G. râde ca de-o glumă bună. Ridurile adunate pe chipul său demonstrează că toată viața i-a plăcut să râdă, i-a plăcut veselia, starea de bine, de fericire. Omul acesta face parte dintr-o „rasă" din ce în ce mai rar

întâlnită: „rasa celor care se bucură de viață așa cum e ea”, și cu bune și cu rele. Întotdeauna astfel de oameni iau în serios fiecare zi dăruită de la Dumnezeu și o trăiesc din plin, storcând din ea tot ce are mai bun și folosind acel „bun” pentru întreaga lor ființă. Întâlnirea cu G.G. a fost una dintre cele mai plăcute experiențe din viața mea, iar faptul că am stat de vorbă cu el este, consider eu, o adevărată realizare. Și-i mulțumesc încă o dată, pe această cale, pentru toate sfaturile bune pe care, cu atâta mărinimie, mi le-a dat. Mulțumesc, G.G.!)

M-am dus la closetul din fundul curții – continuă el să depene. Cizmele de cauciuc se împotmoleau în noroi la fiecare pas pe care-l făceam. Atunci, în acea seară, am luat eu hotărârea să pietruiesc aleea până la veceu. În jurul meu, beznă s-o tai cu cuțitul, nu altceva! Nu vedeai la doi pași în față. Știam drumul pentru că eram obișnuit cu el; altfel, de-aș fi fost străin de curte, m-aș fi ciocnit de toate cele, ca orbetele. Am ajuns la closet, m-am ușurat – bine mai e când îți verși bășica mult prea plină! –, după care am dat să mă-ntorc în casă, la culcuș, la căldurică, lângă baba mea.

Soția lui îl privește cu drag. Se vede cu ochiul liber cât de mult s-au iubit de-a lungul vieții! își zâmbesc o clipă unul altuia, iar el, încurajat, continuă:

— Pe drumul înapoi spre casă, însă, nu știu cum am făcut de mi-am aruncat ochii spre grajd. Și-am avut impresia că zăresc o geană de lumină pă subt ușă! Hait! – zic. Hoții la vacă!!!

Odată m-am îndreptat de spate! Că pe hoți, când te calcă, trebuie să-i domini ca să-i învingi, să-i domini cu atitudinea ta, să fii mai tare ca ei. Nu trebuie să te sperie ei pe tine, ci să-i sperii tu pe ei! Căci ei sunt cei cărora le e frică să nu fie prinși!...

M-am apropiat tiptil de ușa grajdului, furios pe cizmele alea nenorocite care clămpăneau în noroi de ziceai că le-aude tot satul. Am lipit urechea de ușă, încercând să disting ce se întâmplă înăuntru. Spre surprinderea mea, n-am auzit niciun glas, nicio voce, așa cum mă așteptam. Tot ce-am reușit să percep a fost un fel de... bâzâit moaleș, așa, ca de motoraș d-ăla de ventilator, iar după ce mi-am încordat auzul mai tare, am izbutit să mai prind și niște gemete stinse. Și nu mică mi-a fost mirarea când am realizat că gemetele-alea veneau de la... vaca mea!

Zic – „Măi, să fie! Ce i-or face ăștia vacii?! O vrăjesc, cumva, ca s-o ia mai ușor?!”. Că auzisem eu, mai demult, că sunt unii hoți care vin la furat de animale pregătiți cu tot felul de incantații d-astea ciudate, care mai de care mai dubioase. Asta se întâmplă mai ales la cai,

că ei sunt mult mai inteligenți decât bovinele, însă nu era exclus ca ticăloșii să aibă vrăji și pentru vaci. „Na! – mi-am spus în gând, uluit de-a binelea. Ai trăit, G., s-o vezi și p-asta!”

M-am uitat în jur după un obiect pe care-l puteam folosi ca armă, să mă apăr sau să lovesc. Lângă un colț al peretelui din fund al casei – de care era lipit grajdul, am dat, printre alte unelte agricole puse acolo la adăpost, sub streașină largă, să nu le plouă, peste o coadă veche de lo-pată. Era groasă și noduroasă. Am cumpănit-o bine în mâini: era tocmai bună! Și m-am întors iar la ușa grajdului, mai încrezător în mine acu’, cu paru-n mână. Vezi dumneata, tot timpul m-am întrebat de ce au oamenii nevoie de o prelungire a forței lor, când tot ce le trebuie, absolut tot ce le trebuie ca să învingă, le-a fost dat de Dumnezeu încă de la facerea lumii?...

Tace, gânditor. Am presupus că își formulează răspunsul la întrebarea pe care tocmai o emisese, așa că am tăcut și eu, privindu-l atent. Am învățat, de-a lungul anilor, că nu e bine să-i zgândărești foarte tare pe intervievați, că nu e bine să le impui un drum strict delimitat pe care să meargă cu povestea lor, pentru că acest lucru îi irită, îi face să se închidă în ei și să nu mai spună tot ce știu, pentru că vor să scape mai repede. Dar dacă-i lași în voia lor și doar, din când în când, le mai

sugerezi – nu indici, ci sugerezi –, direcția de mers, ei te vor asculta și vor proceda ca atare. Așa că l-am lăsat pe G.G. să-și limpezească gândurile; soția lui mi-a mulțumit pentru asta din priviri, zâmbind împăciuitoare. Erau niște oameni pe care rar îi întâlnești la sat – o familie de țărani citiți, iubitori de carte, culți chiar, cu un bagaj de cuvinte și expresii de-a dreptul uluitor, dar fără diplome. Însă astea nu contau pentru ei nici cât o ceapă degerată.

— Pe sub ușa grajdului nu mai ieșea nicio lumină – reia G.G. deodată povestirea, fără să-mi arunce nici măcar o privire. M-am temut că m-au simțit și și-au stins lanterna sau lampa sau ce mama lor aveau ei acolo! Cu ciomagul strâns în mână, m-am oprit la un pas de ușă, ca o stană de piatră. Cred că dacă m-ar fi văzut cineva din sat așa, cum arătam eu acolo, ca o statuie de ceară înțepenită în miez de noapte, s-ar fi prăpădit de râs, nu altceva! Însă n-aveam curaj să mișc un deget!...

Deodată, în grajd a sclipit o lumină puternică și vaca a mugit o dată, scurt, a durere, apoi a tăcut. Am simțit cum îmi vine iar energie în mine când m-am gândit cum îmi chinuie nenorociții ăia animalul! Și m-am repezit, decis, am dat ușa grajdului de perete și am strigat cu cel mai înfiorător glas de care eram eu în stare: „Mă ticăloșilor, ce faceți voi aici, măăă!?”.

Soția lui îmi face semn din cap, surâzând ușor, ca și cum ar vrea să-mi spună: „Acum, acum fiți atent la el!”.

— Am înlemnit! exclamă G.G., făcând ochii mari și deschizând larg gura, mimând probabil reacția de atunci. Vaca mea, un animal de o mărime apreciabilă, era... cu picioarele-n sus, culcată pe spate! Iar la coada ei și la bot, doi omuleți, ca doi copilași!... „Măăăăă!!!”, am strigat la ei. Dar și ei erau la fel de surprinși ca mine. S-au dezmeticit însă repede și cel de la coada vacii a tras de-un furtunaș argintiu, subțire, cam de-o jumătate de metru lungime, care fusese băgat în... ei, știți dumneavoastră, în... vacă. Ăl de la bot a-ndreptat o cutiuță spre mine. Din ea a răsărit o lumină albastră care mi-a lovit ochii și d-atunci n-am mai știut nimica. Am leșinat... Dus am fost. M-a trezit nevastă-mea...

— Da, îi luă vorba femeia. Eu am auzit vaca alergând și zbierând prin curte și-am ieșit să văd ce s-a întâmplat. Că dacă nu era vaca, îl descopeream pe G. abia dimineață. Și s-ar fi putut îmbolnăvi acolo, ori chiar să moară de frig. Nu se știe niciodată ce ți-e cu pământu’ ăsta de pe la noi, că-i rece noaptea chiar și-n verile cele mai călduroase!...

— Când mi-am revenit, continuă G., aveam o durere de cap d-aia surdă, știi, pe care-o suporți de suportat, dar care-ți mănâncă mai

mult nervii decât...

— Lasă, dragă, durerea de cap! intervine soția lui. Zii de vacă! Dânsul pentru povestea cu vaca a venit aici la noi!

G.G. se uită la mine și zâmbește. Are în ochi o luminiță neobișnuită care pare să spună că ceea ce i s-a întâmplat era ceva... așteptat, ceva care, la urma urmei, era firesc să se întâmple, căci omul este sortit, cât trăiește, să treacă printr-o multitudine de experiențe de viață, care mai de care mai pline de emoții și sentimente și senzații... În loc să-mi spună toate astea, bătrânul a ridicat degetul arătător al mâinii drepte în sus și, ca și când ar fi urmat un anunț deosebit de important, a cerut liniște. Gestul său a fost atât de categoric încât nici eu nici soția lui n-am mai îndrăznit să scoatem vreun sunet.

— Am prins vaca, spune el, iar a doua zi, dis-de-dimineață, l-am adus pe medicul veterinar s-o consulte. Nu i-am spus de la început la ce-am fost martor. Am fost curios să văd ce descoperă el. Căci eram mai mult decât convins c-o să descopere ceva. Și, într-adevăr, după ce s-a chinuit cu mâna prin... prin aia a vacii, a scos dinăuntru o chestie argintie de metal, rotundă, mică, aproape cât un bob de mazăre. S-a uitat îndelung la ea, întorcând-o între degetul mare și arătător ca pe-o mărgică prețioasă.

— Ce dracu’ mai e și asta, nea G.?! a făcut el uimit, fără să-și ia ochii de la obiectul ăla straniu.

— Mmm, nu știu, i-am răspuns. Tocmai d-aia te-am chemat pe ’mneata, ca să-mi spui!

— Ai dat vaca la montă? întrebă el, dur.

— Nu.

— Atunci… de unde știai că e… montată?

— N-am știut. Mi-am închipuit…

Și i-am povestit toată tărășenia, cu nevastă-mea de față. Mă uitam la ei, la amândoi, și-mi dădeam seama că nu prea le venea să creadă, dar mărgica argintie scoasă din vacă era o dovadă destul de puternică, iar faptul că nevastă-mea mă găsise în stare de inconștiență, era, iarăși, un atu în favoarea mea. Medicul veterinar, om mai tânăr ca mine cu vreo cincisprezece ani, s-a mai uitat o dată la bobița de metal dintre degete, o dată la mine, apoi mi-a întins-o repede, cu un gest de nerăbdare, ca și când ar fi vrut cu tot dinadinsul să scape de ea.

— Nea G., mi-a spus, uite care-i treaba! Eu te cred, da’ nu pot, bre, să scriu în fișă toate astea și nici despre monta vacii n-am cum să scriu. Că dacă se află ne leagă ăștia pe-amândoi!… Ți-o spun pe șleau: mi-e frică! Am femeie, am copii, nu pot să risc. Da’ îți dau un sfat: eu îți fac act, iar mata ia vaca și du-o la abator, fără să mai pomenești la nimeni ce s-a-

ntâmplat cu ea!...

N-am chibzuit prea mult la sfatul doctorului veterinar. Eram pe vremea comuniștilor și ăia, pentru o poveste ca asta, erau în stare să-ți ia mau' imediat. Așa că, am luat actul de la medic, iar peste două zile am dus vaca la abator. Era bună de lapte, săraca, dădea până la 22 de litri pe zi, dar n-aveam cum s-o mai țin. N-am luat cine știe ce bani pe ea, dar cu ce-am mai avut, ne-am putut permite să luăm o juncă tânără...

— Și cu bucățica aceea de metal... – încerc eu să-l îndrept spre ce mă interesa.

— Bobița... Păi, bobița am pus-o bine, într-un borcan cu capac, d-ăla cu filet, pe care l-am ascuns în șifonier.

— O mai aveți?! am exclamat eu, entuziasmat.

G.G. râde și clatină din cap.

— Nu, răspunde el. În seara zilei în care-am dus vaca la abator, a dispărut și bobița de metal. Cred c-au venit și-au luat-o direct din casă, când dormeam noi...

Entuziasmul mi se stinge, încetul cu încetul.

— Cum arătau? întreb.

— Cine?

— Omuleții aceia.

— Am stat și m-am gândit mult la ei. Atunci, în seara aia, n-am putut să-i observ mai mult, dar noroc că am o memorie fotografică

excelentă și îmi aduc aminte toate detaliile. Erau micuți, v-am zis, ca niște copii de 10-l2 ani. Purtau niște costume maronii-roșiatice, dintr-o bucată, iar capetele le aveau protejate de niște căști rotunde, ca niște acvarii de-alea din filme, niște boluri de sticlă fumurie. În picioare purtau un fel de ghete, ca niște cizmulițe, care făceau corp comun cu costumul acela dintr-o bucată. Nu știu dacă aveau mănuși; culoarea mâinilor lor era albicioasă, așa, ca de mort, și aveau doar trei degete, groase cât ăsta al meu, mare. Nu le-am văzut ochii, nu le-am văzut gurile, nu le-am văzut urechile, și să știți – completează el râzând –, nu le-am văzut nici vreo pereche de antene. Atât am putut să observ și atât îmi aduc aminte...

— Dar glasuri, voci, sunete ați auzit? l-am întrerupt eu, grăbit, ca să-l mențin în starea aceea de dezvelire a amintirilor.

— Sunete... În afară de bâzâitul ăla pe care l-am auzit de-afară, nimic! Niciun sunet, niciun glas. Nimic... Parcă ar fi fost muți, nu altceva! Că și eu m-am întrebat, la o vreme... Nopți întregi am petrecut cu ochii-n tavan, răscolindu-mi memoria și încercând să-mi explic ce naiba am văzut la mine-n grajd. Acu', să nu mi-o luați în nume de rău, dar am stat eu și-am judecat și am ajuns la concluzia că nu puteau să fie decât ființe de pe alte planete,

extratereștrii d-ăia cu farfurii zburătoare. Nu-mi închipui să existe așa ființe aici, pe Pământ, că dac-ar fi existat, s-ar fi auzit de ele într-un fel sau altul. Chestia e – și i-am zis și femeii mele –, că sunt unul dintre puținii care au avut șansa să vadă cu ochii lui extratereștri, să se afle la doar câțiva pași de ei, aproape să-i atingă! Sunt un răsfățat al sorții, nu-i așa?

I-am răspuns, evident, că este, într-adevăr, un răsfățat al sorții, i-am mulțumit pentru informații și pentru primirea aceea extraordinară și am încheiat discuția despre apariția ființelor stranii în grajdul lui. L-am căutat apoi și pe medicul veterinar, însă, din nefericire, acesta decedase cu numai doi ani înainte.

Astfel, singura sursă a informației despre apariția extratereștrilor era G.G. – el era singurul care îi văzuse, iar soția lui apucase să vadă doar aparatul acela micuț, extras de medic din uterul bovinei. M-am mulțumit cu atât, dându-i crezare lui G.G. Căci omul nu era unul pe care să nu-l poți crede...

Apartamentul

Eu însumi nu înțeleg tot ce se petrece,
așa că nu am cum să-ți explic ție!
J.R.R. Tolkien

Povestea care urmează s-a întâmplat unor persoane care și-au exprimat intenția de a rămâne anonime atât numele lor, cât și locul unde s-au petrecut cele ce urmează. Le satisfacem dorința, specificând, totuși, că informația inițială despre această întâmplare stranie mi-a parvenit prin intermediul unui bun prieten de-al meu, director la o agenție imobiliară.

***

— Eram extraordinar de bucuroși! începe el povestea, în sfârșit, reușisem să ne mutăm în casa noastră! Atunci, în 1994, o asemenea realizare era un vis aproape imposibil... Și, din păcate, a rămas la fel și astăzi, pentru foarte multe familii tinere de români. Evident, lucrurile și viețile se așează odată cu trecerea timpului, la cei care luptă să învingă, dar,

vorba aia!, oamenii au nevoie de case la tinerețe, ca să-și poată întemeia un cămin, o familie, să aibă de unde să pornească dimineața și unde să se-ntoarcă seara!... Pentru asta ne-am bucurat și noi atunci – eu și soția mea –, în acea minunată seară de mai. Eu aveam 28 de ani, iar ea 25. Și stătusem cu chirie, domnule, nu mai puțin de patru ani, peste 1500 de zile de chin, de mutat de colo-colo prin tot orașul, după bunul plac al altora, de certuri cu proprietarii, de privațiuni financiare... Cât am locuit cu chirie, n-am izbutit să ne luăm aproape nimic prin casă, haine – doar strictul necesar, iar de pus de-o parte – cu mari eforturi: ore suplimentare, second-job-uri, mici comisioane și afaceri de intermediere, toate acestea pentru a reuși să strângem ceva pentru casa visurilor noastre. Cum se-aduna o sumă mai acătării, cum o schimbam în dolari sau mărci – pe-atunci era la putere marca germană, nu ca acuma, euro... Schimbam ca să nu se devalorizeze, că inflația aia nenorocită ne mânca sufletul, nu altceva!...

Ei, și ca să n-o mai lungesc, pe la începutul lunii mai, în 1994, aude nevastă-mea vestea, la serviciu, de la o colegă: un apartament cu două camere era scos la vânzare într-un bloc de pe strada ei. Când a întrebat-o de preț, tipa n-a știut ce să-i spună, dar a promis că se interesează de cum ajunge acasă și ne sună.

— Și s-a ținut de cuvânt, intervine soția. După ce ne-a comunicat prețul, am sărit în sus până la tavan! Am țopăit ca apucații și-am chiuit de bucurie de ne-au bătut vecinii în calorifer! Aveam aproape optzeci la sută din sumă! îl luam! Puteam să-l luăm! „Nu știu cum facem rost de încă 800 de dolari, dar îl luăm!” – i-am spus soțului meu, aproape isterică de fericire.

— „Da”, am asigurat-o eu atunci. „Îl luăm, draga mea!” N-aveam nicio idee de unde-o să iau eu atâția bani, dar am decis s-o fac! Iar când iei o decizie cu inima, este imposibil să nu-ți iasă, domnule! Imposibil! Am observat asta la aproape toate lucrurile importante pe care le-am făcut în viață: cum pui suflet, cum se face! Cred că atunci când te implici sufletește, te ajută și Dumnezeu, altfel nu se explică... Ca să vedeți că am dreptate, iată ce s-a întâmplat.

A doua zi, dimineață, pe la șase, a sunat telefonul. Era șeful meu, care mi-a zis să mă echipez și să mă duc repede la Gara de Nord, că la opt fără zece am tren spre Brașov. Era o afacere de încheiat acolo, o afacere bună de tot, îl sunase peste noapte un tip, un austriac, partener de-al lui de afaceri. Aveau să sosească din străinătate niște materiale și niște subansamble la o serie de mașinării mai complicate... N-are rost să vorbesc acum

despre ele... În sfârșit!... Iar din deplasarea asta, mie avea să-mi dea șeful o primă, pe loc, de... 200 de dolari! Ce să vă spun, am zburat, nu altceva!

— Între timp, în ziua aia, cât a fost el la Brașov, eu m-am dus cu colega mea să vedem apartamentul – reia soția povestea. Era situat la parter, într-un bloc construit prin anii ’60, un bloc din acela sănătos, din cărămidă roșie. Iar strada era atât de liniștită și zona atât de bună, că nu mi-a venit să cred ce noroc a dat, așa, deodată, peste noi! Am stat de vorbă cu agentul imobiliar care se ocupa de vânzare. Mi-a arătat toată casa: o sufragerie mare, imensă, luminoasă, un dormitor cochet, larg și el, cu pat pe mijloc, așa cum ne plăcea nouă, iar bucătăria, ei!, când am văzut-o, nu mi-a venit să cred: o splendoare, nu altceva! Noi, pe unde ne perindasem cu chirie, avusesem parte numai de chichinețe din alea nenorocite, unde abia de-aveam loc să ne învârtim două persoane... Baia, ce-i drept, nu era ea foarte spațioasă, dar acum chiar că nu mai conta! Putea să fie o simplă cabină cu duș! *Era apartamentul visurilor noastre!* Am discutat cu agentul și am stabilit să-l luăm într-o săptămână, cu banii jos. Când l-am întrebat de ce costă numai atât de puțin, omul mi-a zis că proprietarul este în vârstă și vrea să plece la fiica lui, în Canada, pentru că în țară nu mai

are pe nimeni. Și că fata lui are o situație serioasă acolo, că e măritată cu-n bancher sau cam așa ceva. Iar bătrânul a cerut pe apartament doar atât cât să-și poată plăti singur biletul de avion până-n Canada și celelalte mici cheltuieli de drum. Evident că nu m-a interesat să aflu mai mult... Apartamentul era în stare bună – mai trebuia el zugrăvit un pic, dar asta nu era așa o problemă extraordinară –, dorința mea de a-l avea era imensă, așa că... nu m-am mai gândit la nimic! La nimic!

N-avea să-mi mai stea nimeni în cale! Îl voiam, mi se ivise ocazia, și aveam să-l iau!

— Când m-am întors de la Brașov, exclamă soțul plin de emoție, aveam în buzunar nu 200 de dolari, cât îmi promisese șeful, ci 500! Pentru că austriacul îmi mai dăduse 300, bonus, pentru că i-a plăcut cum am făcut treaba! Ba mi-a mai și promis că o să mă aibă în vedere pe viitor, m-a lăudat că sunt un tip serios și muncitor – și s-a ținut de cuvânt, domnule! Și-a adus aminte de mine după trei ani de zile! Acum lucrez la firma lui, la o filială deschisă aici, la noi în țară!

— A doua zi, dis-de-dimineață, l-am sunat pe agentul imobiliar, am scos banii din bancă, i-am dat un avans de 20%, a băgat actele și, a treia zi, ne-am întâlnit cu proprietarul, în apartament. (Chipul tinerei femei începe,

treptat, să-și piardă din entuziasm. Se simte în atitudinea ei că de aici lucrurile au început să ia o turnură mai tulbure!) Ne-a primit cu răceală. Ne-a băgat în bucătărie, nu ne-a servit cu nimic, nici măcar cu un pahar cu apă, iar pe soțul meu nu l-a lăsat să-și aprindă o țigară, deși el nu mai stătea în apartament de multă vreme, iar noi venisem cu banii, să i-i dăm, să luăm noi casa. Eram atât de nerăbdători, Dumnezeule! Practic, chiar dacă soțul meu și-ar fi aprins nenorocita aia de țigară, ar fi fumat în *casa noastră,* nu într-a lui...

— Gestul ăsta m-a enervat tare de tot și pe mine, spune soțul, dar am strâns din dinți și-am tăcut. Ce era să fac?

Avusesem răbdare atâția ani, puteam să mai avem câteva zile! Ce naiba, doar nu eram copii...

— Așa, continuă soția, și eu mi-am zis la fel în gândul meu. Încă puțin, fato, încă puțin și gata! Iar bătrânul ăla nebun a început să ne spună câte ceva despre fiica lui, apoi despre soția lui, care murise cu vreo doi ani în urmă, și despre singurătate, despre cât de grea e singurătatea, apoi despre faptul că pe vremuri, în tinerețea lui, fusese student la teologie, dar nu terminase seminarul, căci se îndrăgostise la nebunie de viitoarea lui soție și, pentru că era catolic, ca preot n-avea voie să se însoare... Și el n-a putut să accepte chestia asta, n-a putut

și gata! Nu ne interesa – pot să spun! – absolut deloc viața lui, dar îi cântam în strună, pentru că ne interesa al naibii de tare *casa, casa aceea!*

— Da, reia soțul. Și țin minte că l-am rugat pe bătrân să-mi arate și mie apartamentul, iar reacția lui m-a surprins cu totul: m-a trimis să-l văd singur, „dacă am chef!”, așa că mi-am luat soția de mână și, deși nu se face așa ceva nici la dușmani acasă, l-am lăsat acolo, singur, în bucătărie – căci în bucătărie ne ținuse, pe niște taburete vechi, prăfuite, roase de vreme, și cred eu că și de molii, la o masă fără față de masă pe ea, vopsită în verde-închis, o vopsea scorojită care se luă de pe ea pe la colțuri... –, iar noi am mers să vedem casa. Era un apartament de vis, ce mai încolo și-ncoace! Avusesem, în sfârșit, noroc! După aceea n-am mai lungit vizita foarte mult, căci nu mai aveam, efectiv, niciun chef să-l ascultăm pe ciufutul ăla bătrân!

— L-am părăsit bucuroși și ne-am mai întâlnit cu el o singură dată, când am semnat actele, dar nu la el acasă, ci la notariat, spune soția. După șase ore, eram mutați în casă nouă! Era prima noapte în *casa noastră!* Oh, cât visasem la clipele acelea... Stinsesem lumina în dormitor și discutam unul cu celălălt, ne făceam planuri: cum să aranjăm, ce să facem, ce să luăm, cum zugrăvim – și îi

mulțumeam lui Dumnezeu pentru norocul pe care ni-l scosese în cale. Eram fericiți, ce mai! Tare fericiți eram!...

Stăteam rezemată cu capul de umărul soțului meu, iar el mă ținea pe după gât. La un moment dat, simțindu-mă atât de fericită, m-am ridicat un pic și l-am sărutat... M-a strâns în brațe și m-am cuibărit iar la pieptul lui. Era cald, era bine în *casa noastră.* De dincolo de fereastra dormitorului răzbătea o lumină portocalie de la un bec de pe stradă, dar copacii din fața geamului filtrau razele, încălzindu-le parcă, înmuindu-le... Și atunci, când tocmai îmi puneam urechea pe pieptul bărbatului meu, să-i ascult bătăile inimii, am... văzut-o!

Mi s-a părut că visez, prima dată! Era așa, aidoma unor falduri albicioase de ceață în continuă mișcare... Am scos un strigăt sugrumat, mai mult un icnet, și l-am strâns pe soțul meu de mână. În inconștiența mea, l-am strâns atât de tare că a sărit în sus din pat!... Dar eu eram speriată de moarte...

— Da, o întrerupe bărbatul, m-a apucat de mână așa, dintr-o dată, și-atât de puternic încât am zis c-a făcut, Doamne ferește!, vreun atac de cord! Am sărit din pat și am țipat la ea: „Ce-ai? Ai pățit ceva?!”. A încercat să îmi răspundă, dar vorbele păreau că refuză să-i mai părăsească buzele. A scos doar niște

sunete gâtuite și mi-a făcut semn cu mâna, disperată, spre colțul încăperii. „Ce e?!” am întrebat-o din nou. „Ți-e rău? Chem salvarea?!” Credeam, deh, că de emoție că ne-am mutat în casa noastră, a suferit vreo criză, ceva... Dar m-am uitat înspre locul indicat de ea. Și... am văzut-o, am văzut-o și eu!...

Stătea acolo, fluturând toată, în colțul dormitorului, aproape de fereastră, iar lumina ce venea de-afară trecea prin ea, proiectând pe perete doar umbrele copacilor din fața geamului. Avea umeri, avea cap, avea trup, dar nu avea picioare... Se pierdea, de la mijloc în jos, într-un întuneric lăptos, sinistru. Doamne, prin ce-am putut să trecem în noaptea aia!...

Rămăsesem ca prostu’ în picioare, lângă pat, pierdut de groază. Iar spectrul ăla nu spunea nimic, absolut nimic. Se vălurea încet și ne privea. Sau... oricum, am avut eu impresia că ne privea, pentru că nu i-am văzut ochii deloc! Nu mai știam ce să fac, prin minte îmi treceau gânduri după gânduri, hotărâri după hotărâri, dar nu mă puteam mobiliza să trec la acțiune, nu puteam să găsesc în mine impulsul ăla care să mă scoată din starea aceea îngrozitoare. Nevastă-mea înțepenise în pat, incapabilă să mai scoată o vorbă, mută de frică... Mie, ce să spun, simțeam cum mi se înmoaie genunchii... Nu știu cum să zic, dar

parcă ne prinsese în mrejele ei, parcă ne luase mințile, ne vrăjise, ne mințise sufletele...

— Nu știu de unde am găsit eu curaj să mă-ntind și să aprind veioza, zice soția, vizibil marcată de amintirea acelei nopți. Drept să spun, atunci nici nu mi-am dat bine seama că fac asta! Am aprins-o instinctiv, am aprins-o pentru că trebuia să fac ceva, trebuia să acționez. Nu mai puteam rezista în starea aia; și cred că dacă mai stăteam mult așa, în acea tensiune, aș fi făcut vreun atac de inimă ori mi s-ar fi spart vreun vas, ceva...

Ei, și cum am aprins lumina, cum a dispărut! Brusc, ca și cum nici n-ar fi fost. Pentru o clipă am avut impulsul să sting din nou veioza, să văd dacă mai era acolo – poate că se vedea numai pe întuneric! –, dar n-am mai găsit curajul să o fac. Atunci și-a revenit și soțul meu.

„Ce-a fost asta?!”, a exclamat el, cu ochii ieșiți din orbite. *„Ce mama dracului a fost asta, femeie?!”* N-am știut ce să-i zic, așa că am rostit și eu primul cuvânt care mi-a venit în minte: „Fantoma...”. „Ce?!” „Fantoma”, am repetat eu, înghițindu-mi nodul din gât, „cred că a fost fantoma... nevesti-sii”. „Nevasta cui?!”, n-a priceput soțul meu. „A moșului, dragă! A bătrânului de la care am cumpărat apartamentul!...”

— Ce mama mă-sii!? am sărit eu nervos –

zice soțul. Ce fel de-apartament am cumpărat? Unul bântuit?!

Soția mea s-a uitat la mine cu niște ochi în care se adunase toată spaima lumii – urmă el. N-o mai văzusem niciodată așa! Aproape că m-am speriat de ea, cu ochii ieșiți din orbite, cu fața schimonistă de acea teroare nemărginită. Vroia să zică ceva, dar abia putea să îngaime câteva sunete adânci, guturale, dureroase. O mână îi stătea înfiptă-n plapumă, alături, sprijinindu-se în ea, iar cealaltă i se răzvrătea spasmodic în poală, ca și când ar fi avut voință proprie. Mi-am dat seama cât de înspăimântată este observând cu câtă forță strângea plapuma. Degetele i se albiseră de efort! Și, într-o clipă, am realizat care era cauza stării ei: fantoma femeii era... în spatele meu! Mi s-a ridicat părul pe ceafă! Picioarele m-au lăsat brusc și am căzut în genunchi. Nu știu cum am întors capul... și am văzut-o!

În momentul acela n-am mai judecat niciun pic. Nu mai eram în stare de nimic. Tot ce mi se putea închega în mintea-mi răvășită de groază era o frază, o frază plină de uimire, care părea să se repete la nesfârșit: „A apărut și pe lumină!... A apărut și pe lumină!... A apărut și pe lumină!...”

Nu știu cum să vă zic, dintotdeauna m-am considerat un bărbat curajos, unul căruia nu-i e teamă, știți, de neștiut, dar atunci, în acele

clipe, când am fost, ca să zic așa, față-n față cu bizonul, tot curajul meu s-a năruit ca un castel din cărți de joc. Omul are tot felul de reacții în momentele de criză și, drept să spun, doar atunci îți poți da seama care este, cu adevărat, caracterul său. Doar când se află, cum spuneam, față-n față cu bizonul, poți să vezi care-i bărbat și care-i... glugă de coceni, vorba aia! Eu, atunci, am fost glugă de coceni... Și nu mi-e rușine să recunosc. Nu. Nu mă mai confruntasem niciodată cu așa ceva, nu știam despre fantome decât ce se spunea prin filme – iar cum filmele sunt, aproape cu toatele, menite să te bage-n sperieți, asta era și reacția mea în prezența fantomei. Nu te joci cu așa ceva, e o frică din aia care te pătrunde până-n rărunchi, care trece prin tine și-ți impregnează fiecare celulă a corpului, e o frică de care, atunci, ai impresia că nu vei mai scăpa niciodată. E ca un coșmar – iar coșmaruri ați avut cu toții, și știți cum e. Numai că din coșmaruri te mai și trezești. Noi eram vii și treji și nu aveam din ce să ne trezim. Aceea era *realitatea,* crudă, rea, dureroasă!

S-a apropiat plutind de mine, vălurindu-se ca bătută de un vânticel molcom de început de toamnă. Încet, încet de tot, a întins o mână, cu degetele rășchirate, străvezii, către fața mea. Am încercat să mă feresc din calea ei, dar mușchii îmi paralizaseră, nu mă mai puteam

mișca, nu mai puteam face niciun gest, eram la cheremul arătării. Când palma ei mi-a atins fruntea, am simțit o răceală puternică, așa, dintr-o dată, ca și când mi-ar fi așezat pe piele un cub de gheață tocmai scos din congelator. M-am cutremurat, inconștient. Am îndreptat privirea spre fața ei. Nu am putut să-i zăresc ochii – erau doar două găuri întunecate prin care lumina ce venea de-afară, de dincolo de geam, nu răzbătea absolut deloc. Trăsăturile feței ei păreau cele ale unei femei mature, dar detaliile se pierdeau în valurile diafane de ceață din care era formată. O apariție ectoplasmatică – cum aveam să aflu mai târziu, când m-am apucat să cercetez domeniul – pură, simplă, comună. O fantomă ca toate fantomele!

Râde, destins.

— Acum râd, continuă el, dar atunci cred că mai aveam un pic și făceam pe mine, nu altceva! M-a mângâiat pe cap, cu mâna aia rece a ei, m-a mângâiat de câteva ori, apoi s-a retras, ușor, la un pas de mine. Și s-a dizolvat, încet-încet, până când n-a mai rămas nimic din ea. A dispărut ca un fum, ca și când nici n-ar fi fost...

Am avut nevoie de câteva minute bune ca să-mi revin, să pot să fac o mișcare cât de mică. Primul lucru pe care l-am făcut imediat a fost să întorc capul către soția mea, să văd ce

face ea. Mi-era frică să nu fi pățit ceva! Dar era în ordine. Rămăsese tot acolo, în șezut, în mijlocul patului, cu ochii pierduți în zări numai de ea știute, fixă ca o stană de piatră. M-am liniștit în privința ei și, cu eforturi apreciabile, m-am săltat în genunchi și m-am sprijinit de marginea patului. Nu știu cum să vă spun, dar mă simțeam ca după o zi de tras la jug! Întregul sistem muscular fusese parcă supus unui efort de neimaginat, iar acum, după ce totul trecuse, efectele efortului se făceau simțite într-un mod devastator, aproape doborându-mă. Cu toate acestea, m-am târât spre pat și am întins mâna către nevastă-mea. Atât aștepta, doar o atingere, ca să-și revină la realitate...

— Da, preia ea firul poveștii, doar m-a atins încet pe picior, că mi-am și revenit. Și când l-am văzut acolo, jos, la marginea patului, lipsit așa de putere, alb la față ca foaia de hârtie, nu știu, parcă Dumnezeu mi-a dat forță să mă reped să-l ajut. S-a ridicat cu greu, sprijinindu-se de umărul meu. „A plecat”, mi-a spus. „Ce ți-a făcut?”, l-am întrebat. „Nimic. M-a atins, așa, de câteva ori, ca și când m-ar fi mângâiat... Era foarte rece! Foarte rece!” „Rece?!” „Da”, mi-a spus el, cu glas obosit. „Acum hai afară. Nu mai dormim aici!” L-am sprijinit până la ușă și, pas după pas, și-a revenit și el și a fost în stare să se țină pe

propriile picioare. Apoi a mers de unul singur...

Se privesc amândoi lung, adânc, parcă ar retrăi din plin acele momente de coșmar.

— În seara aia am dormit la o vecină de pe palier. I-am povestit ce ni s-a întâmplat, iar ea ne-a crezut fără tăgadă, îl auzise pe fostul proprietar chiar stând de vorbă cu arătarea. Ei, vecinii, interveniseră la un moment dat, chemând un preot, dar bătrânul nu-i permisese să intre în casă. Îl gonise, iar ei nu mai insistaseră. La urma urmelor, pe ei nu-i afecta cu nimic... Nu intervenea în niciun fel în viața lor...

— Am vândut apartamentul în mai puțin de-o săptămână. Am luat pe el o sumă dublă față de cât dădusem noi, pentru că l-am vândut unei firme. I-am spus patronului încă de la început despre problema cu fantoma, dar a râs și-a zis că nu-l deranjează absolut deloc. Am mai trecut pe la el de vreo două ori și niciodată nu s-a plâns de apariția arătării. Ori a găsit el o cale de conviețuire cu ea, ceea ce noi n-am reușit, ori n-a mai apărut niciodată, seara aceea fiind la ultima ei... evoluție pe scena realității. Oricum, noi ne-am ales și cu casă și cu bani, ceea ce n-a fost rău deloc. Dar nu ne dorim să ni se mai întâmple vreodată așa ceva!...

Piticuțul din pădure

Nu te înspăimântă decât ceea
ce mintea nu poate să înțeleagă.
A.P. Cehov

Ion Ionel avea 17 ani când a văzut *piticuțul.* Din acel moment, viața lui s-a schimbat radical. Întreaga lui existență a devenit o continuă căutare a vietăților pădurii. Povestea lui Ion Ionel s-a petrecut la începutul secolului al XX-lea și ne-a fost istorisită de nepotul dânsului, care – fermecat de viața bunicului – i-a călcat pe urme. Pentru ca pădurile cu pricina să nu devină adevărate locuri de pelerinaj pentru turiști și tot felul de „cercetători” și „căutători”, nu ni s-a permis să dezvăluim locația exactă, așa că ne conformăm acestei dorințe. Și asta chiar cu plăcere, pentru că trebuie să ne protejăm legendele, ca ele să trăiască și să rămână vii și pentru generațiile care vor veni după noi. Căci oamenii, indiferent în ce epocă trăiesc, au nevoie de legende pentru a putea să supraviețuiască. Cele de prin partea locului vorbesc despre *pitici, piticuți* sau *omuleți* ca despre un neam aparte de oameni

foarte, foarte mici de statură, care și-au găsit sălaș în adâncurile neumblate ale codrilor seculari din Carpații Orientali. Prin satele din zonă există de sute și sute de ani istorii extraordinare despre *piticuți* – dar mai ales despre minunatele comori pe care aceștia le ascund de ochii oamenilor în vizuinile lor din adâncul pământului. Din când în când, grupuri de tineri curioși, învolburați de visuri de îmbogățire, s-au aventurat în căutarea *omuleților,* însă niciunul nu s-a întors vreodată cu tolba plină.

Au existat, totuși, câțiva indivizi care au avut șansa să le iasă în cale un *piticuț* sau mai mulți. De fiecare dată, însă, omuleții se făcuseră nevăzuți în desiș ca printr-o magie. Zadarnic îi căutaseră oamenii după aceea. Dispăruseră pentru totdeauna.

Bătrânii satelor răspândiseră zvon că cel care-i zărea pe *omuleți* n-avea să mai afle liniște în viață. Și de cele mai multe ori chiar așa era, vorba lor se adeverea. Cel care se întâlnea cu *piticuții* nu mai dormea liniștit nici măcar o noapte, cu gândul la următoarea întâlnire, în care avea să prindă un *piticuț,* să-l arate sătenilor și să se îmbogățească de pe urma comorii la care acesta l-ar fi dus negreșit.

Norocul lui Ion Ionel – căci el așa l-a considerat, un noroc, în pofida vorbelor deloc încurajatoare ale consătenilor săi – a venit într-o

frumoasă zi de vară, în anul 1909. Era flăcău pe-atunci, dar nu lepădase încă de pe el cămașa lungă de copil. Îi dăduseră tuleiele, însă abia spre 20 de ani avea să ia brăcinarii, să se încingă cu brâul și să plece la horă, după fete. Până atunci era considerat tot copil, deși el nu se mai vedea de mult în felul acesta. Un copil de 17 ani, dar, totuși, copil; necopt, nemărturisit, nepotcovit – cum se spunea prin partea locului.

În acea dimineață minunată și-a luat traista cu de-ale gurii pe-un băț de alun, și-a pus pe cap o pălărie ponosită de paie, cu boruri largi, zdrențuite de vreme și, luându-și ziua bună de la mamă-sa și de la tușa Zafira, a pornit fluierând spre codru. Mergea după vreascuri pentru foc – iar asta o făcea de la vârsta de 10 ani –, în fiecare zi dăruită de la Dumnezeu cu soare și lumină. Căci învățase din bătrâni că *„iarna-i focu’ mare-n vatră, dacă vara e îmbiată”*. La început îl însoțise pe bunicul său, apoi pe tată-său, pentru ca, de vreo doi-trei ani, să se-ncumete a pleca singur în codru. Ionel străbătea pădurea în lung și-n lat, din primăvară până toamna târziu, adunând vreascuri pentru cât era iarna de lungă. Ba, ultimii doi ani, îi făcuse vraf de lemne și tușii Zafira, că săraca îmbătrânise și nu mai putea.

Băiatului îi plăcea să se-ntoarcă în sat pe înserat, cu șira uriașă-n spinare, să fie văzut de

fete și lăudat de femei, ca un flăcău de casă, bun de însurat. Pusese el ochii pe una mai mică, de vreo 13 anișori, care-avea să se coacă taman bine când el urma să primească-nvoire la hora din sat. Pentru ea ținea el mai ales să arate ce poate... Venea obosit din codru, după o zi de hălăduială, dar fericit până-n pânzele albe, după orele acelea fermecate, petrecute în sălbăticia dumnezeiască a naturii. Căci nimic, absolut nimic pe lume nu se compara cu o zi prețuită pe coclauri, în singurătate, să stai de vorbă cu păsărelele, cu animăluțele și animalele, cu copacii, să mănânci poame sălbatice și fragi și mure și bureți de gură și alune coapte și coarne și câte și mai câte, de n-aveai nevoie de boccea de-acasă!...

Dimineața și-a petrecut-o, ca de fiecare dată, fluierând voios, bucuros de viață, luându-se la întrecere cu păsările pitulate prin frunzișul copacilor. Fiecare pas pe care-l făcea îl ducea și mai mult în adâncul pădurii, în locuri uneori neumblate de picior de om, pe care, cu ochii umbriți de tainele adolescenței, îi plăcea să le cerceteze îndelung. Adăsta minute lungi în apropierea câte-unui tufiș, privind lung, lung, lung, la explozia unui mugur viu, curat, plin de sevă. Alteori fugea printre copaci, fără să țină cont de direcție, încercând să ia urma vreunei veverițe negricioase care, fără să-l bage în seamă, își vedea de salturile ei

acrobatice, alergând vioaie către vizuina încărcată cu ghinde și alune.

Umbla desculț, cu opincile atârnate pe-un umăr. Îi plăcea să simtă pământul sub tălpi, să simtă frunzele tinere și pe cele bătrâne mângâindu-i pielea aspră, bătucită, îi plăcea să-și îmbete gleznele în puful mușchiului verde de la poalele copacilor bătrâni, îi plăcea să-și târască picioarele, împreună cu miliardele de gâze, peste patul de frunze moarte, să zdrobească sub tălpile sale mari crengile uscate căzute din arborii seculari. Râdea cu vreun flutur ce izbutea să răzbată la lumină, printre coroanele copacilor înalți, plângea cu câte-o rădașcă obosită, care abia de mai putea să-mpingă povara pe care-o căra spre găuroaia de sub frunze, unde-și lăsase urmașii. Și timpul trecea ca și când n-ar fi fost, dar el nu-l băga în seamă. N-avea nevoie de timp, cum nici timpul n-avea nevoie de el.

Trecuse de amiază când ajunse la pârâul vijelios, cu apă limpede și curată, izvorâtă din inima de gheață a muntelui. Desfăcu tărtaca de la brâu, vărsă apa de fântână din ea și o umplu cu licoarea vie din pârâu. Îi plăcea atât de mult aici! Șipotul apei printre pietre și soarele dulce, care își vărsa razele-i de aur peste fire, transformând în mii de diamante picurii de apă de pe lespezile crescute parcă pe maluri, și aerul, aerul acela mirosind a viață

multă, ferice și vie, toate acestea îl făceau pe tânărul Ionel să viseze cu ochii deschiși. De fiecare dată când se afla aici avea impresia că a pășit pe tărâmul Raiului propovăduit de popa Tudor la slujba de duminecă. Mai lipseau animalele ca totul să fie perfect. Iar acestea nu întârziau să apară...

După ce gusta puțină merinde din bocceaua pe care-o luase de acasă, Ionel căuta un loc tihnit, luminat de soare, și se lungea să-și odihnească picioarele trudite, dar, mai ales, să se uite cu nesaț la vietățile care veneau la adăpat. Pentru că nu le voia răul nici într-un fel, pentru că nu ascundea neam gânduri necurate, animalele sălbatice nu se simțea amenințate de el și, astfel, aproape că nici nu simțeau că e acolo. Își aducea aminte – cu o bucurie nemărginită! – cum, cu doi ani în urmă, un lup venise lângă el și-l mirosise din cap până-n picioare. Nu se temuse niciun pic de animal și tocmai de aceea fiara nu-l considerase un vrajmaș și nu-l mârâise o clipă dară. Altădată, câțiva purceluși mistreți veniseră și-l înghiontiseră cu râturile lor negre, până când, plictisit de joaca lor, îi alungase cu un gest moale al mâinii. Scroafa, aflată la numai câțiva metri distanță, nici nu catadicsise să se întoarcă spre el.

Cu timpul, își dăduse seama că atitudinea sa atât de naturală făcea din el o ființă liberă ca

toate celelalte ființe ale pădurii, un simplu animal ale cărui necesități de supraviețuire nu puneau în pericol alte specii și, tocmai din această cauză, sălbăticiunile pădurii îl tratau ca pe unul de-al lor. Odată cu această constatare, dragostea de natură, cu tot ceea ce însemna ea – animale, plante, pietre, aer, ape și câte și mai câte – s-a intensificat atât de tare încât pleca de acasă chiar și pe vreme urâtă, alegând să înfrunte capriciile timpului morocănos doar pentru a fi acolo unde se regăsea pe sine, unde simțea cu adevărat că îi este locul.

În acea zi minunată – rămasă în amintirea lui ca fiind cea mai importantă din viața sa –, își găsise culcuș pe mușchiul moale de la baza unui copac secular crescut chiar pe malul plin de pietre al pârâului. Tocmai terminase de mâncat și, lungit pe spate, privea un uliu ce se rotea în înaltul cerului; din cauza înălțimii mari la care se afla, pasărea părea doar un punct pe bolta albastră, luminoasă, fără pic de nor, însă el avea impresia că-i vede și coloritul penajului, atât de bine o cunoștea. Era Erete – așa îl botezase. Îl știa încă de la primele lui incursiuni aeriene și-i plăcea să creadă că o să-l întovărășească tot timpul vieții sale. Dăduse nume la multe animale sălbatice, dar pe niciunul nu-l strigase după nume – de fapt, nu încercase să se apropie de nicio sălbăticiune,

intuind că dacă ar face asta, întreaga legătură sfântă care se crease între ei s-ar destrăma într-o secundă. Se mulțumea doar să le cheme în gând și să le recunoască mai ușor, numindu-le pe nume.

Și cum stătea el așa, lungit acolo, a auzit un foșnet slab de frunziș venind de dincolo de pârâu, unde crescuseră câteva tufe sălbatice de muri copți. Întoarse capul încet într-acolo, ca să nu sperie sălbăticiunea, curios să vadă ce era. După zgomotul pe care-l făcea părea a fi porc mistreț, căci porcii nu prea se dădeau în vânt după deplasările silențioase. Sub ochii uimiți ai lui Ionel, însă, frunzișul murelui se zbătu o clipă și, dintr-o dată, ieși la iveală un *piticuț.* Era un omuleț cu o înălțime cât statul mâinii, cu picioare scurte și groase, cu un cap mare, păros, și niște mâini lungi, până aproape de genunchi. Ionel căscă gura de uimire și făcu un efort suprem de voință ca să nu scape vreo exclamație de surpriză. Nu se așteptase la așa ceva!

Piticuțul nu-l observă. Înaintă cu pași mărunți spre apa care curgea vijelioasă în albia pârâului. Mișcările lui erau naturale, lipsite de griji, destinse, semn că nu-l văzuse și nici nu-l simțise pe Ionel. Băiatul îl cercetă cu aviditate. Cel mai mult îi atrase atenția părul *omulețului:* era mare, des și cârlionțat, căzându-i în plete dezordonate pe umerii largi. Avea barbă și

mustață și acestea păreau cumva tunse – tăiate, probabil, cu vreun cuțit, dar evident, nelăsate să crească foarte mult. Pe gât nu avea păr și Ionel putu să-i remarce pielea brună, ca și când ar fi fost arsă de soare. Peste trupu-i îndesat purta o... haină fără mâneci, un fel de surtuc drept, grosolan, care-i atârna până la o palmă deasupra genunchiului; materialul din care era făcut părea a fi fibră neprelucrată, împletită, de plante sălbatice. Era maroniu deschis, iar la brâu era prins cu un fel de centură de piele gri; Ionel își dădu seama, la o privire mai atentă, că centura respectivă era, de fapt, o piele simplă de șarpe. *Piticuțul* avea păr pe brațe și pe picioare, însă nu atât de mult încât să-i acopere pielea brună a corpului. Tălpile lui erau mari, disproporționat de mari comparativ cu restul trupului și nu purta niciun fel de încălțări.

Fără să țină cont de nimic*, omulețul* veni până la marginea pârâului și se așeză pe o piatră plată, băgând tălpile sale mari în apa limpede, vrând parcă să-și răcorească picioarele după o cursă lungă și obositoare. Ionel putu atunci să îi remarce trăsăturile feței. Chipul său nu era tocmai frumos, căci avea sprâncene stufoase, groase, cu arcade proeminente, iar nasul părea disproporționat de lung, cu un vârf ascuțit, ușor lăsat, ca un

cioc de pasăre răpitoare. Avea buze groase, cărnoase, maronii. Iar ochii, ei bine, ochii *piticuțului* erau mici și negri și vii și tot timpul în mișcare, ca și când ar fi vrut să cuprindă totul cu privirea, dornic să nu-i scape nimic important. Cu toate acestea, pe Ionel nu-l remarcă prea curând. E-adevărat că nici tânărul nu făcu vreo mișcare și nu-i dădu *omulețului* vreun motiv de alarmare. Evită tot timpul să-l privească drept în ochi, căci știa prea bine, de la celelalte sălbăticiuni ale pădurii, că dacă ar fi picat pe aceeași rază vizuală cu acesta, i-ar fi atras negreșit atenția.

Piticuțul își bălăci o vreme picioarele în apa rece a pârâului, apoi se aplecă și luă apă în pumnii lui mari, făcuți căuș, sorbind cu sete din ei. Brusc, îngheță în poziția în care se afla, cu ochii mari deschiși, urechile ciulite și nasul adulmecând neîncetat aerul. Simțise ceva. Ionel observă schimbarea de atitudine și avu impresia că asistă la un spectacol nebunesc; tot trupul *piticului* se încordă ca un arc în acel moment, ca și când s-ar fi pregătit să o ia la goană din clipă-n clipă. Ciuli și el urechile, să distingă sunetul care-l determinase pe *omuleț* să ia acea postură, dar nu auzi nimic îngrijorător. Și atunci, fără să vrea, își aținti privirea cercetătoare în ochii arătării. *Piticuțul* îl observă numaidecât și, cu o mișcare fulgerătoare, sări de pe piatra pe care stătea

direct în picioare și o zbughi ca o nălucă printre murii încâlciți, lăsându-l pe Ionel cu gura căscată.

Dezmeticindu-se parcă dintr-o dată, tânărul se ridică, își luă avânt și, dintr-o săritură, aterizâ pe malul celălalt al pârâului, chiar în locul unde mai-nainte se aflase *omulețul* acela straniu. Se repezi pe urmele lui, însă își dădu repede seama că nu avea nicio șansă să-l mai găsească. *Piticuțul* nu lăsase nicio urmă! Parcă, pur și simplu, se evaporase...

Ion Ionel a ajuns târziu acasă în acea seară și, ca niciodată până atunci, nu a adus cu el nici măcar o așchie din vreun vreasc. Toată noaptea n-a putut dormi, cu gândul la *omulețul* pe care îl văzuse în pădure. A doua zi, dis-de-dimineață, s-a dus la bunicul său și i-a povestit totul, de-a fir a păr. Acesta l-a bătut trist pe umăr și a clătinat din cap a părere de rău.

— De-amu', băiete – se pare că i-a zis el –, câte zile-oi mai avea n-o să te mai lase gându' de la *piticuți.* Vai și-amar de viața ta, dacă nu te-oi hotărî să lași toate să se ducă tot așa cum îți veniră...

La început, Ion Ionel a încercat să asculte povața moșului său, să uite întâmplarea și să-și urmeze cursul vieții. Dar cu cât treceau zilele, săptămânile și lunile, cu atât era mai interesat de toate poveștile și istoriile și snoavele cu și despre *piticuți,* pe care le

culegea înfometat de pe unde putea. Și deveni atât de înverșunat în căutările sale, încât – pentru că nu o făcuse până la acea vârstă –, îl rugă pe preotul din sat să-l învețe să citească și să scrie, ca să poată să-și noteze toate câte le afla, pentru a nu le uita și a le putea transmite urmașilor săi. Căci nu-i de colea să te-ntâlnești cu un *piticuț* de pădure...

Deși și-a văzut de viață, s-a căsătorit, a făcut copii frumoși și și-a clădit gospodărie de fală în sat, ca un om muncitor ce era, Ion Ionel n-a renunțat niciodată la căutările lui. Uneori, vara mai ales, pleca cu săptămânile de-acasă, sus, pe munte, hălăduind pădurile de unul singur, sperând că – printr-o minune – îi va mai ieși în cale măcar un *omuleț.* Când îmbătrâni, începu să-l ia cu sine în călătorii pe nepotul său cel mai drag, să-l însoțească peste tot, povestindu-i câte-n lună și-n stele despre *piticuții* din pădure și despre comorile pe care aceștia, se spunea, le ascundeau în adâncurile munților Carpați. A murit prin ’67, ferm convins că n-a trăit degeaba și că acolo unde se ducea, la capătul ultimului său drum, avea să se întâlnească încă o dată cu *piticuțul* din pădure...

Ronț, Gheorghiță...

Am uitat multe din ce credeam
că știm și-am învățat multe altele,
pe care le credeam uitate.
J.R.R. Tolkien

Mihăiță Gogan avea șase ani când tatăl lui a încetat din viață. Nu prea își dădea el seama ce tragedie i-a lovit familia, dar realiza că nu-l va mai vedea pe părintele său niciodată. Mama lui plângea, sora lui mai mică plângea și ea, numai el se abținea, pentru că vara trecută, când se dusese împreună cu tatăl său la prins pește, acesta îi explicase că bărbații nu plâng atunci când dau de greutăți. Așa că acum își înăbușea durerea cum putea mai bine, sub suspine adânci care-i zbuciumau pieptul plăpând. Îl iubise enorm pe tatăl său. Familia lor fusese una deosebit de fericită, o familie foarte unită, una din acele oaze de pace rar întâlnite în care dragostea puternică dintre părinți se răsfrânge ca o aripă protectoare asupra tuturor celorlalți membri ai familiei.

Dar iată că soarta crudă a făcut ca tatăl să piară așa, dintr-o dată, într-un accident stupid.

Fusese șofer pe un camion și tragedia se petrecuse în timpul unei curse obișnuite. Trebuia să transporte de la București la Pitești un utilaj greu, un gabarit depășit. Pentru că acesta nu fusese fixat bine pe platforma mașinii, la o curbă, chiar pe podul peste Potop, în apropiere de Găești, camionul își pierduse stabilitatea. Se răsturnase în râu, cu tot cu utilaj. Piciorul bărbatului fusese prins sub o bucată masivă de metal și zdrobit la o palmă deasupra genunchiului. Nu avusese alte răni grave. Murise în drum spre spital, din cauza sângerării masive datorată secționării arterei femurale.

La înmormântarea lui Gheorghiță a venit tot satul, pentru că fusese un tânăr săritor și cinstit, un băiat bun, tot timpul zâmbitor, un om gospodar. În drum spre biserică, mama lui Mihăiță, Ileana, a leșinat de câteva ori, iar când l-au coborât pe soțul ei în groapă, la cimitir, oamenii au purtat-o pe brațe de-acolo, pentru că și-a pierdut cunoștința minute lungi. Dragostea ei, singura și cea mai mare dragoste a ei, se dusese pentru totdeauna!...

Au urmat câteva zile de jale, de tristețe enormă, în care abia dacă s-au rostit câteva cuvinte în casa familiei Gogan. Și ceas după ceas Mihăiță vedea cum mama lui se înnegurează și mai tare, cum se pierde și mai mult într-o lume a ei, întunecată, rece, încărcată de tristețe și durere. Ochii mamei lui,

atât de frumoși înainte, erau acum tot timpul roșii de plâns. Începuse, parcă, să se gârbovească, să se aducă de spate, ca babele, iar asta îl speria cel mai tare pe micuțul Mihăiță. Mama lui nu mai era aceeași! Nu mai avea grijă de el și de sora lui ca înainte, nu-i mai chema la masă ca înainte și stătea tot timpul retrasă în odaia din fund, cea mai întunecată cameră din casă, unde lumina soarelui nu pătrundea niciodată.

Lui Mihai îi era tare frică de odaia aia și, atunci când simțea că foamea îi dă târcoale, prefera să rabde și să-i chiorăie mațele decât să se ducă acolo, să-și cheme mama să le pună de mâncare. Intrase o singură dată înăuntru, când venise o vecină să vorbească cu mama lui și îl trimisese să o cheme de-acolo. Își amintea cu groază cu ce întuneric se confruntase când deschisese ușa. O strigase din prag pe mama lui, dar ea nu-i răspunsese. O zărise ca pe o umbră stând pe marginea patului, ghemuită acolo, nemișcată, iar la urechi îi ajunseseră niște gemete stinse, dar nu de durere, ci niște gemete urâte, care-i băgaseră frica în oase. Fugise de-acolo cu ochii ieșiți din orbite, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul mic și plăpând. Se pare, însă, că mama lui îl observase și, peste vreun minut, ieșise să vorbească cu vecina. Era cenușie la față, iar ochii îi erau sticloși și ficși, ca la nebuni. Se

speriase și vecina de ea!

— Ileano, îi zisese, trebuie să faci ceva, fato, c-așa nu mai merge! Ai doi copii de crescut. Dacă te duci și tu, pe mâinile cui îi lași?...

Ea lăsase capul în jos și bălmăjise ceva, ca un răspuns, neconvingător. Se vedea că n-o mai interesează nimic. Vecina, însă, nu se lăsase cu una cu două. Mai venise câteva zile, adusese cu ea și alte femei de prin sat, dar, până la urmă, fără niciun rezultat. Ileana Gogan refuza să-și revină, refuza să treacă peste pierderea soțului. Iar cei doi copii, fata și băiatul, erau din ce în ce mai neglijați. Până la urmă, o femeie i-a luat pe micuți la ea, să-i spele și să le dea să mănânce. Ziua îi lăsa să stea acasă, alături de mama lor, să se joace prin curte, prin odăi, poate-poate aveau s-o trezească din visul ei încărcat de durere, iar seara îi lua la ea, să doarmă alături de cei trei copii pe care îi avea; îi era teamă ca Ileana să nu cumva să facă prăpastie și mai mare din cauza durerii... Se mai văzuseră necazuri dintr-astea!...

Starea aceasta dură mai mult de o săptămână. Până într-o bună dimineață, când femeia se trezi cu Ileana la ușă, să-și ia copiii acasă. Era spălată, pieptănată, cu haine curate pe ea, dar, mai ales, cu ochii limpezi. Slavă Domnului, își revenise!

— Am venit să-i iau! spusese ea. De-acum o

să fie bine, că s-a-ntors iubirea-n casa noastră!

Chiar îi răsărise un surâs la colțul gurii după ce rostise această frază. Vecina, bucuroasă, o condusese acasă, împreună cu copiii, și rămăsese s-o ajute să pună totul în ordine, ca mai înainte. Mihăiță se simțea iar băgat în seamă de mama lui, începea să simtă iar dragostea ei și, împreună cu sora lui, aveau din nou sentimentul siguranței în propria casă.

Zi după zi, viața lor căpăta mai multă culoare, mai multă iubire, mai multă bucurie. Ileana se întrema parcă de la o oră la alta...

Dimineața le pregătea micul dejun, îi spăla, îi îmbrăca, se juca cu ei, apoi își vedea de treburi prin curte și prin grădină, după care își ocupa locul la mașina de cusut și lucra până la prânz, când punea masa pentru toți.

După-amiază revenea la mașina de cusut, să onoreze comenzile. Era cunoscută drept o croitoreasă foarte pricepută, chiar talentată, spuneau unele cliente de la oraș, iar comenzile continuau să vină din ce în ce mai multe, într-un ritm căruia aproape că nu putea să-i facă față. Dar acest lucru îi convenea de minune Ilenei, pentru că numai în felul ăsta putea să facă rost de banii necesari pentru creșterea copiilor.

Seara lăsa totul baltă și se juca cu ei o oră, două; atunci casa vuia de veselie, de râsete și de dragoste. La fel ca înainte, când trăia

Gheorghiță! Iar lui Mihăiță îi plăcuseră la nebunie serile acelea, când simțea – cu sufletul său de copil, încă necopt, încă crud – cum dragostea dintre părinții săi se revărsa ca un balsam peste viața lui și a surorii lui... Acum, dragostea aceea revenise! Deși tatăl lui nu mai era, mama sa se comporta ca și când el ar fi fost acolo, printre ei, și ar fi participat la viața de familie la fel ca mai înainte.

După ce luau toți trei masa de seară, mama îi însoțea la culcare, în camera lor. Stătea cu ei și le citea câte o poveste până adormeau, îi învelea, după care se ducea și ea să se culce, în dormitorul de lângă camera copiilor. Părea că totul revenise la normal. Dar Mihăiță avea să constate altceva...

S-a trezit în întuneric. Însetat. Mai însetat ca niciodată. O sete care îl ardea. Niciodată nu mai simțise așa ceva. Încă somnoros, se ridică în șezut pe marginea patului. Pentru o clipă avu impulsul să-și strige mama, să-i aducă o cană cu apă, dar ceva îl opri. Poate era și ea obosită după o zi de trudă. Și-apoi, el rămăsese bărbatul în casă. Nu se cădea, de-acum, să se mai teamă de întuneric. Avea să se ducă singur să-și ia apă de băut!

O dată luată hotărârea, se ridică și, bâjbâind prin beznă, se îndreptă spre ușă. Ajuns acolo, întinse mâna să aprindă lumina, dar își dădu seama că sora lui mai mică dormea și becul ar

fi deranjat-o, așa că lăsă odaia cufundată în întuneric. N-avea de ce să-i fie frică. Era la el în casă. Și-apoi, bucătăria nici nu era atât de departe; se găsea în capătul holului...

Auzi chicotitul înfundat al mamei de cum deschise ușa să iasă din cameră. Răsuflă ușurat – era trează. Și era veselă!... De ce era așa de veselă?!

Își aminti că toată după-amiaza și seara râseseră împreună, amuzându-se de tot felul de prostioare. Poate că mama își păstrase în amintire situațiile comice și făcea haz de ele... Dar de ce tocmai acum, în miez de noapte?!

Ieși pe holul lung și închise ușa în spatele său. Curios, uită și de sete și de tot și se îndreptă spre dormitorul mamei sale, aflat la câțiva pași de-al lor. Râsul femeii răsună din nou. Și-atunci își dădu seama că nu se auzea din camera ei! Venea... venea de departe... din odaia în care... în care obișnuise ea să se închidă după moartea... tatălui! Odaia din capătul celălalt al holului!... Odaia aia sinistră!... Îl scutură un fior, din cap până-n picioare, pe care nu și-l putu stăpâni. Ce căuta mama lui în odaia aia?! Și de ce râdea acolo? De ce era atât de veselă?!...

Trase adânc aer în piept, oftă o dată, prelung și, cu pas hotărât, porni către odaia din fund. Către mama lui... Când ajunse la câțiva pași de ușa odăii, pe lângă râsul zglobiu al

mamei sale i se păru că mai aude un glas. Un glas gros, grav... de bărbat!... Se opri locului, contrariat. Nu îi venea să creadă! Mama lui, împreună cu un bărbat, atât de repede după moartea tatălui său?!... Cum, cum era posibil așa ceva?! Cum?!

Simți în adâncul ființei sale atâta revoltă încât, fără să mai țină cont de nimic, se repezi ca un bolid la ușa odăii. Apăsă clanța dintr-o singură mișcare și intră val-vârtej înăuntru. Un întuneric total îi curmă brusc avântul dat de revoltă. Și hohotul ascuțit de râs al mamei sale fu retezat dintr-o dată când îl observă în cadrul ușii. Rămase stană acolo, paralizat...

Cu ochii larg deschiși, încercă să distingă cumva, ceva, în bezna aceea. Nu reuși. La urechi îi ajunse, însă, fâșâit de așternuturi... și un mârâit rece, care-i îngheță sângele în vine!... Un mârâit ca de animal încolțit!...

— Mihăiță! strigă deodată mama lui, speriată. Treci înapoi în camera ta!!

Mârâitul gros, sinistru, se auzi și mai tare.

— Nu! făcu Ileana, din întuneric, implorând. Nu! Te rog, lasă-l în pace!... Nu știe nimic! El e mic, nu știe nimic! Lasă-l în pace!

Mihăiță împietrise. Prezența străină din cameră îi bloca orice reflex. Mârâitul acela îi străpungea parcă tot creierul. Era ceva rău! Era ceva foarte rău! Foarte periculos!... Frica îl făcu să înceapă să tremure ca varga, dintr-o dată,

încercă să articuleze un cuvânt, să-și strige mama să-l ajute, dar nu izbuti. De pe buze nu-i ieși niciun sunet. Din ochi începură să-i curgă lacrimi, dar fără a plânge...

O auzi pe mama lui coborând grăbită din pat și venind spre el. Simțea că abia se mai poate ține pe picioare de frică.

— Gonește-l! auzi glasul acela grotesc, grav, din care răzbătea atâta răutate. Gonește-l de-aici!!!

Ileana își apucă fiul de braț și-l împinse grăbită spre ușă. Niciodată nu fusese așa de rea cu el! Niciodată!

— Ieși, Mihăiță, ieși de-aici! Acum!!!

Ultimul cuvânt fu o poruncă atât de puternică încât copilul nu i se putu opune. Mușchii picioarelor i se mobilizară și păși pe hol. Ușa odăii întunecate se închise brusc în spatele său, cu o bufnitură surdă și grea. N-avu curajul să se întoarcă, să vadă dacă mama lui îl urmează sau nu. Păși mai departe pe hol, ca un automat lipsit de voință proprie. Nu se opri nici în dreptul camerei mamei sale, nici în dreptul camerei lui. Merse înainte, către bucătăria din capul holului...

Cum intră înăuntru, aprinse cu un gest reflex lumina. Strălucirea neonului acționă asupra lui ca un demobilizator. Toată tensiunea acumulată până atunci păru să se înmoaie dintr-o dată și izbucni într-un hohot spasmodic

de plâns, o descărcare nervoasă de care avea atâta nevoie în acele momente. Nu putea să judece prin ce trecuse, încă marcat de groaza pe care o simțea împăienjenindu-i mintea ca un linţoliu cenușiu. Nu putea să se gândească decât la mama lui, care rămăsese singură acolo, în odaia groazei, cu... cu... monstrul acela, cu arătarea aceea din întuneric, atât de rea, atât de... diavolească, atât de înspăimântătoare! Mama lui era acolo și-avea s-o sfârșească rău dacă el n-avea să intervină în vreun fel, să o salveze... Avea să rămână și fără mamă, dacă...

Fără să mai stea pe gânduri, ieși din bucătărie afară, în curte, și alergă, strigând după ajutor, la vecina de peste drum. Câinii de prin curțile vecine începură să latre întărâtați auzindu-i glasul disperat. Se aprinseră lumini la ferestrele celorlalte case. După puțin, se auziră uși deschizându-se.

— Ajutor! striga el, cu vocea lui de copil. Ajutor!!! Vă rog... Vă rog, ajutați-mi mama!!! Ajutați-ne!...

Alerga dând din mâini ca un descreierat și țipând cât îl țineau plămânii, fără să țină cont de nimic. Vecinul de peste drum ieși în curte, urmat îndeaproape de soția lui. La celelalte porți apărură alți oameni. Cu toții erau buimaci, treziti brusc din somn, cu fețele umflate. În lumina lunii pline păreau niște stafii

galbene de ceară.

— Ce e, măi băiete?! Ce s-a întâmplat?

— Mama! strigă Mihăiță cu glas gâtuit. A prins-o pe mama! Salvați-o! Vă rog eu, salvați-o!...

Oamenii se priviră uluiți.

— Cine-a prins-o, măi băiete?!

— Nu știu... E-acolo, în casă, e cu ea! E în odaie! Și e rău! E ceva rău de tot!!!

Câțiva bărbați se adunară și se îndemnară unii pe alții:

— Haide, mă, să vedem despre ce zice-ăsta! Să vedem ce-o fi acolo! Că de ieșit, n-o fi ieșit el de nebun în miez de noapte!...

Cu Mihăiță în urma lor, intrară în curte, apoi, pe la bucătărie, pătrunseră în casă.

— Mă, da' urât mai miroase aici! remarcă unul.

— Da, aprobă altul. Miroase a mort!...

Intrară pe hol.

— Unde e, mă, mă-ta? îl întrebară pe Mihai.

— Acolo! făcu semn băiețelul. E-n odaia din fund...

Merseră spre capătul opus al holului, unde, din cauza streașinii lăsate a casei, care umbrea totul, nu se mai putea vedea aproape nimic.

— Aprindeți, mă, o lumină! spuse un bărbat. Mihăiță, tată, n-aveți lumină aci?

Băiatul căpătase curaj, înconjurat de atâția bărbați. Nu mai plângea. Îi revenise culoarea în

obraji. Fugi la întrerupătorul de lângă ușa camerei lui și-l apăsă dintr-o mișcare. Pe hol se aprinse un bec gălbui, dar tocmai la centru, și nu suficient de puternic pentru a lumina până în capetele holului.

— Ileano! strigă unul, cu glas puternic. Ileano, unde ești, fă?

Spre disperarea copilului, nu se auzi niciun răspuns din partea mamei sale. În schimb, trezită de hărmălaia de pe hol, în pragul ușii dormitorului lor ieși sora lui mai mică. Văzând atâția oameni adunați acolo, începu deodată să plângă, pierdută, speriată.

— Luați, mă, unu', fetița și duceți-o afară!

— Leano! strigă iar bărbatul cu glas puternic. Ieși, fă, de unde ești!

Dar nu ieși nimeni. Oamenii se uitară unii la alții, cu priviri bănuitoare. Știau ei că acolo se întâmplaseră lucruri ciudate și că tânăra femeie, rămasă văduvă, o luase pe pustii o vreme, până să-și revină iarăși la normal. Nu era deloc de șagă cu așa ceva, mai ales acum, în miez de noapte! Simțeau cu toții că ceva e în neregulă. Se opriră în fața ușii odăii sinistre. Pentru o clipă, se făcu liniște. Se auzeau numai respirațiile lor agitate, repezi.

— E-acolo! strigă deodată Mihăiță, cu glas ascuțit, făcându-i pe toți să tresară. E înăuntru, cu mama mea! Salvați-o, vă rog eu!...

Cinci capete se întoarseră brusc, nervoase,

spre copil.

— Luați-l, mă, și pe el d-acilea, că ne-ncurcă!

Băiatul se opuse, țipă, dar în zadar. Unul dintre bărbați, mai tânăr, îl apucă de braț și-l împinse forțat până afară, unde așteptau femeile. În curte se strânsese mulțime de lume. Câteva vecine aprinseseră lumânări și se rugau în tăcere.

— Costele, aveți răbdare, mamă! zise o bătrână. S-a fost trimis după părintele... Nu faceți nimica, mamă, până nu vine el...

— Lasă, tușe Anico, că nu e nimica. Ne descurcăm noi...

— Io vă zisei. Să nu spuneți că nu v-am spus!

Bărbatul intră iar în casă, urmat de alți doi, care abia sosiseră. Femeile tăbărâră asupra lui Mihăiță, curioase să afle ce se petrece în casă. Băiatul le povesti totul, de-a fir a păr, și cu cât avansa cu povestea, cu atâta ele își făceau mai des cruce și se rugau mai tare. Necuratu'! în casa Ilenei intrase necuratu'! Iar ea îl primise, nebună de dragoste după Gheorghiță al ei!... Doamne, ce prăpăd se abătuse peste familia asta blestemată! Ce tulburare apăsa pe soarta copiilor acuma!...

La ușa odăii întunecate, bărbații își făceau curaj să intre. Se îndemnau unul pe celălalt, după ce din interior, la un moment dat, răzbătuse un sunet ciudat; un fel de mârâit

care le ridicase părul pe ceafă, urmat de un molfăit înfometat și de zgomot de oase sparte în dinți de o fiară sălbatică.

— Ne trebuie o lanternă, mă, o lumânare, ceva! zise unul.

— Pe mă-sa, lanternă! înjură altul. Ne trebuie curaj, bă, iar d-ăsta n-avem nici unu'. L-am lăsat acasă!...

Se uitară unii la altii cu subînțeles. Pe fețele unora chiar se sumeți bărbăția. Dar se stinse la fel de repede precum apăruse. Cu grozăvia care se ascundea în bezna din odaia aia blestemată nu puteai să te dai forțos, oricât de bărbat ai fi fost. Iar ei simțeau asta cu toată ființa lor.

— Ileano!!! strigă deodată unul mai în vârstă. Ieși, fă, odată de acolo!

— Ce-ai, bre, ești nebun?!!! îl apostrofă un altul. Crezi că mai e Leana vie, cu bestia aia peste ea? N-auzi cum o rontăie? Și ne mai și speriași...

Deodată, din odaie răsună un muget care îi paralizează.

— Gheorrrrrrrghițăăăăă!!!

Fugiră care cum apucară spre ieșirea de la bucătărie, mânați din urmă de cea mai mare groază.

Se buluciră să iasă ca iepurii dintr-o vizuină strâmtă, sub privirile înspăimântate ale femeilor strânse în curte. Câteva începură să

țipe și părăsiră și ele în goană bătătura blestemată. Își făcură cruci peste cruci și se rugară la Dumnezeu să-i ocrotească de rău...

Chiar atunci, pe poartă intră preotul satului, părintele Andrei. Era înveșmântat în rasa preoțească, iar în mâini purta un crucifix masiv, de argint, încrustat cu pietre prețioase, și o cădelniță din care fumega iz de tămâie sfântă.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el cu calm.

— E... e Gheorghiță, părinte! îi răspunse unul dintre bărbații care fusese în casă. A înviat din morți și-a venit înapoi la nevastă-sa!... L-am auzit noi...

Preotul ascultă istorisirile consătenilor, apoi întrebă, la fel de calm, pe un ton menit să-i liniștească pe oameni:

— Ileana a dat răspuns din odaie?

— Nu, părinte.

— Atunci, clătină el din cap, n-avem ce mai face aici în noaptea asta. Mergeți la casele voastre. Pe copii îi iau eu la mine...

— Dar mama?!... exclamă Mihăiță, pierdut. Ce e cu mama? Mama mea?!...

Părintele Andrei îl apucă încet de umăr și-l privi drept în ochi.

— Tu, Mihăiță tată, trebuie să te ții tare de-acuma! îi zise. Trebuie să ai grijă de sora ta...

Copilul înțelese brusc. Știa deja ce e moartea... Știa deja durerea aceea. Picioarele i se înmuiară și fu cât pe ce să se prăbușească.

Părintele îl susținu. Tot ce mai putea face acum pentru el și sora lui era să-i îngrijească o vreme în casa bisericii...

— Hai, strigă către oameni, mergeți acasă! O să ne ocupăm mâine de toată problema...

Curtea se goli și noaptea învălui în tăcere casa familiei Gogan. În sat, însă, nicio lumină nu mai fu stinsă până mijiră zorii. Nici copiii mici nu mai puseră geană pe geană...

***

A doua zi, părintele Andrei, însoțit de un sobor de preoți, anunțați încă de cu noaptea despre tragedia din sat, se înfățișară lângă proaspătul mormânt al lui Gheorghiță Gogan. Purtau cu ei toate cele trebuincioase pentru a lupta cu ce se așteptau să lupte.

În același timp, la casa familiei se prezentă o echipă de polițiști, aflați sub comanda șefului de post din comună. Ce au descoperit în odaia stranie din fundul casei i-a umplut de groază chiar și pe criminaliști!

Jos, pe covor, în apropierea ușii, se afla cadavrul Ilenei Gogan. Femeia era goală, cu urme de mușcături pe tot corpul, urme de dinți de om, dar adânci, tumefiate. Ceea ce i-a înspăimântat însă cel mai tare pe oamenii legii a fost piciorul drept al femeii: ciopârțit, strivit, mâncat cu tot cu oase, de la laba piciorului în

sus, până aproape de genunchi!... În rest, peste tot era sânge închegat, iar în odaie mirosea groaznic a mort intrat în putrefacție. Criminaliștii își dădură seama, cu surpriză, că nu era mirosul degajat de cadavrul femeii, ci mirosul altui cadavru. Pe care, însă, nu-l descoperiră acolo...

Deși câțiva săteni doriseră să vadă ce se petrecuse în camera blestemată, polițiștii fuseseră cât se poate de fermi pe poziție: niciun civil nu avea voie la locul crimei! Și se resemnaseră...

La cimitir, însă, preoții nu se putuseră opune prezenței masive a mulțimii. Veniseră oameni chiar și din satele înconjurătoare, curioși să vadă dezgroparea unui... strigoi! Vestea se răspândise cu repeziciune. Era un eveniment foarte rar și, chiar dacă nu era unul plăcut vederii, în orice caz, nu trebuia ratat!...

Câțiva gropari au pus mâna pe cazmale și lopeți, apoi s-au apucat să dea pământul la o parte de pe coșciugul în care fusese înmormântat Gheorghiță Gogan. Munciră cu îndârjire și, în mai puțin de-un sfert de ceas ajunseră la lemnul coșciugului. Lumea aștepta înfrigurată, strânsă purcoi în jurul mormântului. Preoții își începură slujba, recitând pasaje din cărțile sfinte, cântând cu glasuri coborâte, urmând ritualul împământenit cu acest prilej, rugându-se pentru sufletul neplecat al

răposatului.

Groparii curățară capacul coșciugului de pământ și, la semnul părintelui Andrei, băgară teslele pe margini și-l săltară. Un val de exclamații de groază și uimire străbătu atunci mulțimea adunată în jurul gropii. Gheorghiță Gogan se afla cu fața în jos în coșciug! Ținea mâinile pe lângă el și nu mai avea încălțări... Tălpile lui erau acum... copitate, ca la cai. Avea picioare de cal! Iar pânza albă cu care fusese învelit coșciugul în interior era pătată peste tot de sânge închegat!...

Preoții le cerură groparilor să facă loc și coborâră în groapă. Rugându-se neîncetat, tămâind cu cădelnița, stropind cu aghiasmă sfințită și ungând cu mir parfumat, se opintiră și-l întoarseră pe mort cu fața în sus. Privelișteа îi îngrozi și pe ei!

Chipul lui Gheorghiță Gogan era schimonosit într-o mască de ură atroce, de răutate absolută, iar dinții lui suferiseră transformări majore. Maxilarul i se mărise considerabil, dinții deveniseră mai puternici, mai tăioși, mai ascuțiți și mai lați, ca ai unui animal de pradă. De jur împrejurul gurii avea sânge închegat! Iar unghiile de la degetele mâinilor începuseră să i se transforme în gheare. Gheare ascuțite, tari, negre, mânjite și ele de sânge negru, închegat...

Când unul din preoți îl stropi cu aghiasmă pe

față, brusc, Gheorghiță deschise ochii! Nu mai avea iris, nu mai avea pupilă, nu mai avea albul ochiului – totul era acum de un roșu sângeriu, rău, malefic. Îi fixă o clipă cu ochii aceia pe preoții din jurul lui, părând să nu înțeleagă ce se petrece cu el...

Oamenii țipară și se-mbulziră. Unii fugiră, cu groaza în suflet, dând din coate! Un mort viu! Un strigoi!!! Și până mai ieri fusese unul de-al lor, un fiu al satului...

— Satârul! porunci părintele Andrei, cu glas puternic.

Gheorghiță mârâi ca un animal sălbatic auzindu-l pe preot. Trupul i se încordă brusc și se zbătu să sară din coșciug. Dar preoții puseră mâinile pe el și-l țintuiră acolo cu toată forța de care erau în stare. Altă serie de curioși clacă în fața scenei de coșmar și fugiră îngroziți de lângă groapa strigoiului.

Părintele Andrei luă satârul mare, greu, din mâna unui gropar. Psalmodiind o rugăciune, pe un ton din ce în ce mai ridicat, cu glas din ce în ce mai tunător, ridică satârul deasupra capului și se pregăti de lovitură. În acel moment, mare parte dintre săteni plecară sau întoarseră spatele, îngroziți să vadă ce urma să se petreacă. Cei care au găsit însă curajul să privească, au văzut scena apocaliptică: preotul a strigat o dată, puternic, încheindu-și rugăciunea și, dintr-o singură lovitură a despărțit capul

arătării hidoase de trup. Din gâtul despicat a țâșnit un șuvoi de sânge închis la culoare și urât mirositor, care se opri însă repede, semn că strigoiul nu plecase încă la vânătoare și că fosta lui soție fusese doar prima lui victimă.

Sub ochii înspăimântați ai celor câțiva săteni mai tari de inimă, trăsăturile feței arătării se destinseră, maxilarul de fiară se micșoră și redeveni de om, iar picioarele de cal, cu copite, se transformară încetul cu încetul în picioare de om, cu călcâie, cu laba piciorului și cu degete. Ghearele de la mâini se transformară și ele în unghii și întreg cadavrul parcă se mai micșoră, luând forma atât de binecunoscută a lui Gheorghiță Gogan, un fost șofer care-și iubise la nebunie soția și copiii, plecat prea brusc din lumea noastră...

Cuprins

Cuvânt înainte.....5
Femeia în negru.....9
Fiica popii.....17
Piatra blestemată.....46
Sacul cu pâine.....65
Vaca și extratereștrii.....78
Apartamentul.....89
Piticuțul din pădure.....103
Ronț, Gheorghiță.....115

Nota autorului

O parte din aceste materiale sunt rodul ficţiunii. Unele dintre ele sunt reale şi au fost relatate chiar de către cei ce le-au trăit, iar altele au avut ca punct de plecare un sâmbure de adevăr, fiind dezvoltate apoi de imaginaţia autorului, spre deliciul cititorilor amatori de acest gen de literatură.

De aceea, orice asemănare cu persoane sau locuri cunoscute este pur întâmplătoare şi trebuie considerată ca atare.

Tâlcuirile din paginile care urmează fac parte din bagajul clasic de enigme ale satului românesc. Ele sunt evocări ale unor întâlniri cu alte... ființe, ale unor contacte cu spirite de mult plecate din lumea noastră și ale unor întâmplări ce sfidează logica umană și, nu în ultimul rând, ale unor apariții sfinte, semn că, mai ales la sat, sacrul și religiosul s-au păstrat nealterate, indiferent de viteza uriașă de dezvoltare pe care a căpătat-o societatea urbană în ultimele decenii. Căci oamenii care trăiesc viața mai aproape de natură au și șansa de a cunoaște și împărtăși tainele uitate ale naturii.

LUCRARE NOMINALIZATĂ
LA PREMIUL
COLIN
2017

ISBN 9786069313350

www.colectiasf.ro